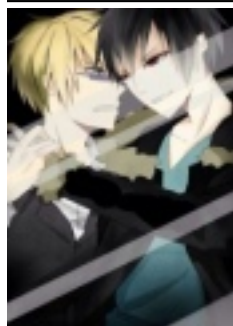

Chúng Ta Một Nhà Đều Là Quỷ Hút Máu

Contents

Chúng Ta Một Nhà Đều Là Quỷ Hút Máu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	21
11. Chương 11	22
12. Chương 12	24
13. Chương 13	26
14. Chương 14: Phiên Ngoại: Nghiêm Hi Thiên	29

Chúng Ta Một Nhà Đều Là Quỷ Hút Máu

Giới thiệu

Pr: Ni NhiPairing: Thành Nặc (thụ) x Nghiêm Hi (công)Thể loại: quỷ hút máu, phúc hắc cường công

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chung-ta-mot-nha-deu-la-quy-hut-mau>

1. Chương 1

Pr: Ni Nhi

A... Nóng quá...

Vì sao lại nóng thế này.

Cơ thể như muốn xé rách ra, làm ơn, ai cứu ta với.

Reng reng reng...

Ta khó chịu mà lẩn qua lẩn lại, ồn quá, cái đồng hồ báo thức chết tiệt này, hôm nay là cuối tuần cũng không để cho ta ngủ ngon một giấc là sao. Chán thật, vươn tay tắt đi đồng hồ đang reng inh ỏi, nghiêng người tiếp tục đi gặp chu công, bỗng nhiên chặn trên người bị ai đó kéo một chút, làm ta thoáng tỉnh lại.

“Ba, người làm gì mà kéo chặn của ta a.”

Ta bất mãn nhìn người đàn ông mặc tạp dề hình Kitty đang đứng trước mặt ta, thật là, một nam nhân đã hơn 40 tuổi rồi mà còn thích mặt đồ mèo Kitty.

“Người quên rồi sao, hôm nay chúng ta phải dọn nhà a, mau dậy ăn sáng đi.”

Lão ba đem y phục ném cho ta, xoay người đi xuống lầu, tiếp tục công việc thu dọn.

Ta vươn vươn thắt lưng, đứng rồi, hôm nay là ngày dọn nhà của ta và ba ba, nói là dọn nhà, kỳ thực là lão ba ta muốn tái hôn. Chúng ta phải dọn đến sống cùng với người mẹ mới của ta, nói thật, nghĩ mình sắp có thêm một người mẹ ta liền trợn tròn mắt, hai người bọn họ chỉ mới gặp nhau đúng 1 tiếng đồ hồ liền quyết định kết hôn, đùa cái kiểu gì vậy, hai người đã hơn 40 rồi mà còn chơi cái kiểu nhất kiến chung tình nữa. Hại ta vừa phải chuyển trường, vừa phải dọn nhà, mệt thật.

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng ta cũng không thể quá ích kỷ, dù gì ba ba ta cũng sống cô đơn suốt 12 năm rồi, nếu hần thích, ta cũng không thể ý kiến gì.

Ta tên là Thành Nặc, năm nay 16 tuổi, học cấp 3, cao 1m 75, có một khuôn mặt ngây thơ vô hại, từ lúc ta sinh ra đến bây giờ được 16 năm vẫn sinh sống một cách ổn định, thế nhưng cho tới bây giờ ta vẫn không nghĩ lần tái hôn này của lão ba sẽ là bước ngoặt lớn trong cuộc đời của ta.

Sau 4 tiếng dọn nhà, cuối cùng cũng đến tân gia của Thành Nặc, số nhà 38 thành phố A, là một tiểu biệt thự, thoạt nhìn cũng rất khoan khoái.

Đúng lúc này, một nữ nhân vọt ra, ôm lấy cổ của lão ba: “Chồng yêu, người đã tới.”

Còn Thành Nặc thì ngơ ngác đứng nhìn, cảm thấy người phụ nữ này so với tưởng tượng tốt hơn rất nhiều, quả thực là một đại mỹ nhân, nhìn không ra tuổi đã ngoài 40, nhưng người như thế này vì sao lại có thể coi trọng lão ba của ta, thật khó hiểu.

“Thành Nặc, gọi mẹ đi.” Lão ba ôm người phụ nữ đó, hài lòng giới thiệu.

“Mẹ...” Có một mỹ nhân như vậy là mẹ cũng còn có mặt mũi nga.

“Ha ha, người là Thành Nặc a, ta vẫn nghe ba người hay nhắc đến người, bây giờ mang hành lý vào thôi, bên trong hơi lộn xộn, người cứ tham quan một chút đi, à, ta có 3 đứa con, hơn nữa đều lớn hơn người nga, bọn họ cũng rất dễ ở chung, người nhất định sẽ thích bọn họ.” Người phụ nữ này tựa hồ đối sự nhu thuận của Thành Nặc rất vui sướng.

Hy vọng cuối cùng đã sắp đổ, không phải chứ, những 3 đứa, hơn nữa lại còn lớn hơn ta, trong nhà luôn luôn được xưng đại vương như ta, khi không lại có thêm 3 người anh trai.

Ông trời a.

Nhìn sắc trời còn sớm, đi dạo một chút vậy.

Hai giờ sau—

Đuối, kiến trúc ở đây sao cái nào cũng hao hao nhau vậy, cũng vì mình không tốt chỉ lo ngắm phong cảnh, căn bản không để ý đường đi, cuối cùng lại bị lạc, bây giờ trời còn đổ mưa nữa chứ, thực sự là xui muốn chết. Mặc dù nói lạc đường ngay chính khu nhà của mình rất mất mặt nhưng bây giờ không hỏi thì không được.

Thành Nặc nhìn xem xung quanh tìm người hỏi đường, đúng lúc này, xa xa đi tới một mỹ nữ, đôi mắt thật to, tóc màu nâu đen, tay cầm lấy dù, thực sự đẹp quá, Thành Nặc lần đầu tiên thấy một mỹ nữ trong sáng như vậy, có vẻ rất giống búp bê.

A, phải đi hỏi nàng mới được.

“Tiểu thư, có thể cho ta hỏi cách đến nhà số 38 được không?” Thành Nặc gọi lại mỹ nữ kia.

“Số 38?” Không biết vì sao, Thành Nặc từ trong mắt mỹ nữ thấy được sự kinh ngạc, bất quá hẳn cũng không suy nghĩ nhiều, gật đầu.

“Vậy người đi theo ta.” Khoe miệng mỹ nữ lộ ra một nụ cười kỳ quái.

Mỹ nữ đi ngang qua Thành Nặc, từ thân thể của nàng tỏa ra mùi thơm nhẹ nhàng, thật sự thoải mái, đi cùng một mỹ nữ như vậy, quá hạnh phúc a.

“Ồ...” Thành Nặc thấy mỹ nữ rút ra chùm chìa khóa mở cửa nhà của hẳn, kinh ngạc há to miệng, không phải chứ, mỹ nữ sống cùng nhà mình sao? Lẽ nào mẹ còn có một người con gái? Trên mặt hẳn lộ ra biểu tình hạnh phúc.

Thành Nặc ngơ ngác nhìn mỹ nữ trước mặt, có cảm giác nuốt không trôi, mỹ nữ có thể khiến cho người khác sợ than này, dĩ nhiên là một nam nhân, hơn nữa còn là anh ba của hẳn, thông tin này đủ kích đến mức hẳn bây giờ vẫn chưa tiếp thu được.

Nhìn trước mắt ba người anh đang chuyên tâm ăn, Thành Nặc cuối cùng biết cái gì gọi là gen tốt, anh cả Nghiêm Hi hiện nay 18 tuổi, cao khoảng 1m 9, là một người nam nhân chính gốc, đẹp trai đến mức có thể khiến cho nữ nhân hét chói tai, nhưng khuôn mặt suốt ngày cứ lạnh lùng, làm cho người ta có một cảm giác bị áp bách. Anh hai Nghiêm Hiểu có bộ dạng cà phất cà phơ, 2 nút không cài để lộ ra khuôn ngực có thể làm cho nữ nhân điên cuồng, trên mặt thì luôn lộ ra dáng tươi cười xấu xa. Mà anh ba, khụ, chính là vị giống búp bê kia, tên là Nghiêm Thần, năm nay 16 tuổi, so với ta chỉ lớn hơn có 2 tháng, thật sự là quá mất mặt, dĩ nhiên làm anh ba của mình thành nữ nhân, còn gọi hẳn là tiểu thư, khó trách khi này hẳn cứ cười quái dị.

Nhìn ba người anh đẹp như vậy, Thành Nặc lần đầu tiên nghĩ mình giống như một cây cỏ dại.

“A... Thành Nặc... Người sao không ăn đi a. Hay là thân thể khó chịu chỗ nào sao?” Mẹ nhìn Thành Nặc khuôn mặt lúc thì xanh, lúc thì trắng, lo lắng gấp rau cho hẳn ăn.

“Kh... Không... Ta không sao...” Vội vàng ăn 2 miếng mong muốn che giấu đi sự thất thố của bản thân.

Bữa ăn tại bầu không khí quỷ dị như vậy mà kết thúc.

Ăn xong đi ngủ sớm một chút, sáng sớm mai chắc chắn sẽ quên hết. Thành Nặc vỗ vỗ đầu của mình nghĩ.

“Ân...” Đang ngủ say, Thành Nặc mơ mơ màng màng nghĩ cả người mình thật ngứa, như có một con cún đang liếm liếm hẳn, hẳn phát phát tay muốn đuổi nó đi.

“Ngoan, Tiểu Nặc, chỉ một chút thôi, lập tức sẽ tốt liền à, không nên keo kiệt như vậy nha.”

“Ân?? Một chút gì chứ? Cún còn có thể nói chuyện sao?” Ý nghĩ ngày càng mơ hồ, trên người hẳn truyền đến một loại cảm giác xa lạ, vừa chua xót vừa tê dại.

Đúng lúc này, cánh cửa bị đá văng, Thành Nặc liền giật mình tỉnh giấc, lúc này mới thấy rõ người xông tới dĩ nhiên là anh hai.

“Thành, người thực sự giáo hoạt, dĩ nhiên một người chạy tới phòng Thành Nặc, thể mà bảo sẽ không động vào hẳn.” Nghiêm Hiểu như trước luôn có một nụ cười xấu xa trên mặt.

Thành Nặc lúc này mới chú ý đến mình bị người khác ôm, mà người ôm mình dĩ nhiên lại là anh ba Nghiêm Thần. Hẳn hét lên một tiếng rồi nhảy xuống giường. Liên phát hiện áo quần của hẳn đã mở rộng ra, còn có thêm 2, 3 dấu vết khả nghi.

“Người... Các người...” Thành Nặc hỗn hỗn chỉ vào hai đầu sở phá giấc ngủ của mình, hầu như nói không ra lời.

“Ta... Vừa... Bị người dọa... Hình như...” Nghiêm Thần vẻ mặt xấu hổ nhìn anh hai của mình, khó có được dịp lại chưa làm gì hết đã bị bắt, xui thật.

“Hình như cái gì?” Nghiêm Hiểu vươn vươn lông mi.

“Ta hình như đem máu truyền lại vào trong cơ thể hần.” Nghiêm Thần nhắm mắt nói xong một lần.

“Người... Nói... Cái gì?” Trên mặt Nghiêm Hiểu xuất hiện sự tức giận.

Thành Nặc nhìn hai người nói nói đáp đáp lại để hần vút hần sang một bên. Cuối cùng chịu không nổi.

“Ai nói cho ta biết đang xảy ra chuyện gì vậy hả?”

2. Chương 2

Pr: Ni Nhi

Đang lúc Thành Nặc tức giận, Nghiêm Hiểu bỗng nhiên vươn tay đặt lên trán của hần: “Người cái gì cũng không thấy được, đây chỉ là mơ thôi, chỉ là một giấc mơ mà thôi.” Thành Nặc cảm thấy ý thức của mình chậm rãi xói mòn, lần thứ hai té xuống đất.

“Hiểu, người dùng thuật thôi miên với hần sao?” Thần gác lên vai của Hiểu hỏi.

“Ân.” Nghiêm Hiểu dịch tốt cái chăn cho Thành Nặc: “Dù gì cũng là chút máu mà thôi, hần cũng sẽ không trở thành đồng loại của chúng ta, vì vậy ta cũng không muốn giải thích nhiều với hần, chuyện cần làm bây giờ chính là phải xử lý người.”

“Ách... Hiểu... Hôm nay sắc trời cũng không sai a...” Thần nhìn khuôn mặt càng ngày càng âm trầm của Hiểu, nhìn không được nuốt nuốt nước bọt, lui về phía sau mấy bước, làm sao giờ làm sao giờ, có nên chạy hay không a? Nhưng căn cứ vào kinh nghiệm trước đây, nếu bị bắt trở về sẽ càng thể thảm hơn.

“A... Tha ta đi... Lần sau ta không giám nữa...” Giữa lúc Thần lo lắng, Hiểu đã xốc hần lên vai, xem ra không thể chạy trốn rồi, trước hết cứ cầu xin tha thứ đã.

Sáng hôm sau, Thành Nặc nhanh chóng ăn sáng, hôm nay là ngày đầu tiên hần chuyển trường a, cần phải đến sớm để lưu lại ấn tượng tốt cho mọi người nữa.

“Tiểu Nặc, để ta dẫn người đi học cho, kéo không người lại lạc đường như lần trước nữa.” Nghiêm Thần vừa ăn sáng vừa mỉm cười nhìn Thành Nặc.

Thành Nặc mặt đỏ nhìn Nghiêm Thần, ghê tởm, hần nhất định là cố ý, chê ta là đứa mù đường, bỗng nhiên, hần thấy trên cổ Thần mấy dấu màu xanh xanh tím tím: “Thần, cổ người bị sâu cắn sao? Thế nào lại có nhiều vết xanh tím như vậy?”

Phốc, Nghiêm Thần đang cắn một miếng bánh kem liền phun ra, Nghiêm Hiểu bên cạnh đang uống canh cũng bị sặc khó chịu mà ho khan.

Thành Nặc dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hai người, mình có nói sai cái gì sao?

“Khụ, là sâu cắn, là sâu cắn đó.” Nghiêm Thần vẻ mặt xấu hổ gài lại nút áo.

Sau đó, anh cả Nghiêm Hi đi xuống, cái gì cũng chưa nói liền đi ra ngoài.

“Anh, người không ăn điểm tâm sao?” Thành Nặc quan tâm hỏi Nghiêm Hi.

“Anh cả không có thói quen ăn sáng.” Nghiêm Thần đẩy đẩy Thành Nặc, ý bảo hần không cần nói thêm gì nữa.

Nghiêm Hi dường như không có nghe đến lời của hần, cứ như vậy mở cửa mà đi.

“Hào, tính của ông là như vậy đó, nói người a, người ít chọc hấn nga.” Nghiêm Thần cười cười cảnh cáo Thành Nặc.

Nghiêm Hiểu bên cạnh gõ đầu của hấn: “Người nói nhiều quá, coi chừng muộn đấy.”

Thành Nặc học năm 1 cấp 3, các học sinh thoát nhìn có vẻ đều dễ tiếp xúc, ba tiết đầu trôi qua cũng rất bình tĩnh, tới tiết thứ 4 gần lúc tan học.

“Xin hỏi, người tên là Thành Nặc phải không?” Một nữ sinh trong lớp rất khả ái len lén ngồi xuống bên cạnh hấn.

“Àn, là ta, ta gọi là Thành Nặc.” Cứ mỗi lần thấy nữ sinh, Thành Nặc lại bắt đầu nói lấp.

“Ta muốn nhờ người một chuyện, được không?” Nữ sinh mặt bắt đầu đỏ lên.

“Được a...” Thành Nặc không cần nghĩ nhiều liền gật đầu.

Nữ sinh kia lấy ra hộp cơm, đặt lên tay của Thành Nặc: “Làm ơn giúp ta mang cái này đưa cho anh của người Nghiêm Hi, tên ta là Hương. Cầu xin người a.”

Thành Nặc hơi giật mình nhìn hộp cơm trên tay, thở dài, xem ra là tự mình đa tình rồi, bắt quá nữ sinh này chọn ai không chọn, hết lần này tới lần khác lại đi chọn Nghiêm Hi. Dù gì đã lỡ đồng ý rồi đành phải làm thôi, Thành Nặc cũng chỉ có thể kiên trì đi lên năm 3 cấp 3.

Buổi trưa, đi tới cửa của năm 3, Thành Nặc hít sâu một hơi mới đẩy cửa đi vào. Lập tức mùi thuốc lập tức vọt vào trong mũi, là ai có lá gan lớn như vậy dám hút thuốc trong phòng học, Thành Nặc nhú một chút, nhưng tình cảnh trong phòng càng làm cho Thành Nặc ngốc lảng tại chỗ.

Vài người nam nhân thân hình to lớn trong phòng học đang hút thuốc, ngồi ở chính giữa đích thị là Nghiêm Hi, cùng hình dạng lạnh lùng trong nhà so sánh với, Nghiêm Hi lúc này trông giống như một con báo đen, thoát nhìn nguy hiểm nhưng lại mỹ lệ, làm cho người ta có cảm giác như bị áp bách, dựa vào hấn là hai vị học tỷ xinh đẹp, tuy rằng nhìn như có vẻ rất mệt mỏi nhưng Nghiêm Hi vẫn gây nên một cảm giác không thể chống cự lại.

Thành Nặc nuốt nuốt nước bọt, trực giác lui về sau hai bước, có vẻ như mình đến sai chỗ rồi.

“Tiểu quý, người tìm ai đó?” Một người nam nhân trong đó hỏi.

“Ta... Ta tìm anh của ta Nghiêm Hi...” Thành Nặc khấn trương bắt đầu nói lấp, hai chân như nhũn ra.

“Hi, người khi nào thì có em trai kiểu này vậy?” Nam nhân kia nhìn Thành Nặc trêu chọc.

Nãy giờ không nói gì Nghiêm Hi vứt mẫu thuốc trên tay đi, đến trước mặt Thành Nặc: “Có chuyện gì sao?” Giọng nói băng lãnh hàm chứa sự nguy hiểm.

“Ta tới đưa cơm cho người, là bạn học của ta muốn chuyển...” Thành Nặc còn chưa nói xong, liền thấy Nghiêm Hi cầm lấy hộp cơm trên tay ném vào thùng rác: “Người... Người thế nào có thể...”

Nghiêm Hi rút ra một điếu thuốc khác, một vị học tỷ gần đó tiến lên dùng bật lửa châm thuốc: “Ta không ăn vật.” Trong lời nói băng lãnh của Nghiêm Hi không thấy được một tia ôn độ.

“Người...” Thành Nặc tức giận nói không nên lời.

“Còn có, sau này đừng bao giờ nhận là em của ta, ta không có đứa em nào là cỏ dại cả.” Nghiêm Hi trong ánh mắt hiện lên một tia khinh miệt.

“Hi, không tốt a, dù gì cũng là em của người mà.” Vị học tỷ bên cạnh cười khẽ đến gần Nghiêm Hi.

Nghiêm Hi không nói thêm gì nữa, ôm hai nữ nhân rời đi.

Trong phòng học chỉ còn một mình Thành Nặc đứng ngơ ngác.

Cỏ dại—

Cuối cùng đến thời gian tan học, buổi trưa một câu cỏ dại của Nghiêm Hi khiến Thành Nặc ghen nửa ngày, cầm giận thu thập đồ dùng chuẩn bị về nhà.

Tiểu Lương ngồi cùng bàn đột nhiên vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Thành Nặc, gần trường chúng ta vừa mới mở thêm một quán thịt bò, mấy người nam sinh chúng ta muốn đi xem thử, ngươi có đi không?”

Thành Nặc lúc này mới nhớ đến buổi trưa vẫn chưa ăn gì, nghe Tiểu Lương nhắc vậy liền cảm thấy đói bụng, tuy rằng hắn bình thường cũng không thích ăn thịt bò, nhưng vẫn đáp ứng.

Quán thịt bò mới mở này trang bị khá tốt, nhóm bọn họ tìm nơi an tĩnh ngồi xuống bắt đầu gọi món ăn.

“Quý khách, thịt bò của các ngài muốn chín bao nhiêu phần?” Người phục vụ cầm tờ giấy, ghi ghi viết viết, Tiểu Lương muốn chín 5 phần, còn có hai người khác muốn chín 7 phần, ta luôn không thích ăn thức gì có nhiều máu nên lập tức gọi thịt bò chín 10 phần.

Lời vừa nói ra, Tiểu Lương ngồi bên cạnh liền cười: “Thành Nặc a, ngươi có đúng hay không là một nam nhân a? Cư nhiên lại đi ăn thịt bò chín đến 10 phần? Nam nhân nên ăn những thứ có chút máu gì đó a.”

“Vậy ta đây muốn thịt chín 3 phần.” Buổi trưa bị Nghiêm Hi nói là cổ đại, bây giờ lại bị Tiểu Lương cười nhạo không phải là nam nhân, Thành Nặc tức giận gọi.

Mấy nam sinh bên cạnh đều cười ngã: “Thành Nặc a, ngươi không được hối hận đó.”

Sự thật là thức ăn vừa lên, Thành Nặc lập tức hối hận, thịt bò chín 3 phần thoạt nhìn không giống thứ cho người ăn, hắn không khỏi thầm kêu khổ, nhưng để chứng minh mình là một nam nhân, Thành Nặc quyết định kiên trì ăn. Miễn cưỡng cắt một lát thịt bò cho vào miệng mình.

Kỳ quái chính là, Thành Nặc thấy miếng thịt bò trong miệng mình có mùi vị rất ngọt, đây là sao? Bình thường cứ thấy cái gì đó chảy máu lập tức cảm thấy buồn nôn mà, hay khẩu vị của mình thay đổi sao?

Chỉ chốc lát sau, Thành Nặc ăn xong phần thịt của mình, nhìn trong đĩa còn sót lại chút máu, bỗng nhiên hắn nổi lên một loại khát vọng không rõ ràng, cả người bắt đầu phát nhiệt.

Thành Nặc cúi đầu liếm sạch chút máu còn dư trong đĩa, khi hắn ngẩng đầu lên, một tia máu từ khóe miệng hắn chảy xuống, cảm thấy chưa đủ, hắn liếm liếm ngón tay còn dính máu của mình.

Nam sinh chung quanh đều nhìn ngây người, cũng không phải vì hành vi dị thường của Thành Nặc mà Thành Nặc lúc này tản mát ra một loại mỹ đến mức yêu dị, nhìn Thành Nặc nhiếp nhàn tâm phách như vậy, mọi người đều không hèn mà cùng nuốt một ngụm nước bọt.

Chờ liếm xong ngón tay, Thành Nặc mới hồi phục lại tinh thần, cuối cùng là hắn đang làm cái gì a?

3. Chương 3

Pr: Ni Nhi

Đêm khuya, nằm ở trên giường, Thành Nặc thế nào cũng ngủ không được, hắn cảm thấy thật khát. Vì vậy, hắn xuống lầu rót nước uống, uống được nửa ly Thành Nặc lại thấy khát hơn nữa, yết hầu như muốn đốt cháy hắn.

Đúng lúc này, hắn thấy trên bàn có món tiết canh, buổi tối hắn không có ăn cái này vì hắn đối thứ gì có máu đều rất miễn cảm, nhưng hiện tại, hắn bỗng nhiên muốn ăn.

Ăn xong món tiết canh, Thành Nặc thỏa mãn vươn thắt lưng, xem ra khi nãy là đói bụng đi.

Ăn no hắn trở lại phòng, ngủ thẳng đến hừng đông.

Sáng hôm sau—

“Tiểu Nặc, hôm nay ngươi tự mình đến trường nha.” Đang vui đầu ăn Nghiêm Thần bỗng nhiên ngẩng đầu lên nói một câu.

“Ân? Vì sao?” Thành Nặc vô cùng kinh ngạc nhìn Nghiêm Thần, bình thường đều là Nghiêm Thần, Nghiêm Hiểu cùng hắn đến trường.

“Hôm nay ta cùng Nghiêm Hiểu phải thi đấu, sẽ không đi học.” Nghiêm Thần nói nửa chừng dừng lại, vươn đầu đến trước mặt Thành Nặc, lộ ra nụ cười xấu xa: “Người sẽ không lại tiếp tục lạc đường đi.”

“Bớt giỡn.” Thành Nặc cho Nghiêm Thần một quyền tại chỗ.

“A, người cũng dám đánh khuôn mặt xinh đẹp như thế này.”

Lại là một buổi sáng hồ hồ nháo nháo.

Thành Nặc nằm úp sấp lên trên bàn học, cảm thấy càng ngày càng khó chịu, sao vậy, tại sao cơ thể cứ như bị lửa đốt vậy.

“Thành Nặc, người không sao chứ, chúng ta chuẩn bị đi ăn, người muốn ăn cái gì không?” Tiểu Lương quan tâm đầy đủ Thành Nặc.

Thành Nặc lắc đầu, hắn bây giờ không muốn ăn thứ gì cả, hay là lên cơn sốt nhỉ, khát quá, thế nhưng lại không muốn uống nước. Trên trán Thành Nặc bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, thở hổn hển. Sớm không muộn không, đúng lúc này anh hai và anh ba lại không có đi học, làm sao bây giờ? Không lẽ phải đi tìm người nam nhân kêu mình là cô đại sao?

Thế nhưng thân thể không khỏe đã khiến hắn không thể lựa chọn được điều gì, Thành Nặc miễn cưỡng đi động cơ thể, mệt mỏi hướng năm 3 cấp 3 đi lên.

Thành Nặc hầu như là ngã vào trong phòng học của lớp 1 năm 3, trong phòng học vẫn như cũ nồng nặc mùi thuốc.

Mọi người trong phòng bị Thành Nặc hù dọa, nam nhân cười nhạo hắn hôm qua nhận ra Thành Nặc, quay đầu thúc Nghiêm Hi: “Em người tới kia, nhưng mà phương thức đi vào của em người thật có chút đặc biệt a.”

Nghiêm Hi âm trầm mặt, nhìn không ra hắn đang suy nghĩ cái gì.

Thành Nặc lão đảo tiến đến trước mặt Nghiêm Hi, thật sự là chống đỡ không được, đặt mông lên đùi của hắn.

Mọi người xung quanh miệng đều há thành chữ O nhìn Thành Nặc, không phải chứ, Nghiêm Hi lúc nào bắt đầu có loại sở thích này? Hơn nữa đối tượng lại chính là đứa em bị hắn gọi là cô đại.

Ngồi tại trong lòng Nghiêm Hi, hắn liên tục cọ sát, vị đạo của Nghiêm Hi khiến hắn rất an tâm, Thành Nặc nghĩ chính mình nhanh bị lửa đốt, hai tay lung tung xả khai đồng phục của Nghiêm Hi, cùng Nghiêm Hi da thịt ma sát làm nhiệt độ trong cơ thể hắn có chút giảm xuống.

Người chung quanh đều hít một ngụm lạnh khí, ánh mắt sùng bái nhìn về phía Nghiêm Hi, thật gan nha, dám tại phòng khách làm loại chuyện này.

Vẫn mặt không tỉnh cảm Nghiêm Hi lúc này nhú lại hàng lông mày, ngăn Thành Nặc đang cắn cái cổ của mình, ánh mắt này, khí tức này, không lẽ là? Làm sao có thể? Thành Nặc khi nào lại biến thành tộc nhân của mình?

“Ta muốn... Ta muốn...” Thành Nặc khê chu miệng, thở hổn hển khẩn cầu Nghiêm Hi, toàn bộ cơ thể như muốn bạo phát.

Xung quanh đã có người bắt đầu chảy máu mũi, thật sự là quá kích thích đi, không nghĩ tới cây cô đại em của Nghiêm Hi dĩ nhiên có một mặt như vậy.

Nghiêm Hi biết Thành Nặc đã chịu không nổi, vươn tay ôm lấy hắn đi ra khỏi phòng.

Nghiêm Hi ôm Thành Nặc đến phòng y tế, khóa trái cửa, ngồi lên giường, nhẹ vỗ lưng của Thành Nặc: “Bây giờ ta sẽ dạy người cách giải thoát, hiện tại tập trung tinh thần của người đến hai hàm răng, chậm rãi.”

Thành Nặc làm theo, nghĩ miệng của mình tựa hồ dài thêm cái gì, hắn khó chịu mà há to ra.

Nghiêm Hi nâng khuôn mặt của Thành Nặc lên, nhìn một chút răng của hắn: “Thấy cổ ta không? Nhẹ nhàng cắn vào nó.”

Thành Nặc vô ý thức cắn xuống cổ của Nghiêm Hi, một dịch thể ẩm áp chậm rãi chảy vào trong miệng, thoáng cái thư hoãn dục vọng của bản thân. Vì vậy hắn càng dùng sức mà hút mà cắn.

Nghiêm Hi nhú nhú mày, nhìn không ra tiểu gia hỏa này lại có khí lực lớn như vậy, bắt quá kỹ thuật của Thành Nặc thật đúng là tệ, cắn hắn đau muốn chết. Nghiêm Hi nghĩ đầu hắn cũng bắt đầu hôn mê, không xong, hình như mất máu quá nhiều: “Thành Nặc, nhả ra, không được hút nữa.” Hắn nghĩ muốn vươn tay ngăn Thành Nặc, nhưng lại bị Thành Nặc gắt gao ôm lấy, chết tiệt, đầu càng ngày càng hôn mê.

Chờ Thành Nặc lấy lại tinh thần là lúc sắc mặt Nghiêm Hi đã tái nhợt nằm ở trên giường, thứ vừa uống hình như là máu của Nghiêm Hi a, nhất định là hắn uống nhiều lắm mới khiến cho Nghiêm Hi té xỉu như vậy, làm sao bây giờ a? Được rồi, để hắn uống lại chút ít máu của mình là được nhỉ? Thành Nặc vươn cổ tay của mình đến trước môi của Nghiêm Hi.

Cảm thấy trên môi có mạch đập, Nghiêm Hi suy yếu cắn nhẹ rồi hút lấy, thể lực dần dần khôi phục rất nhiều.

“Người đang làm gì đó?” Vừa thanh tỉnh, Nghiêm Hi liền một cước đá Thành Nặc xuống giường, máu hắn vừa mới uống xong là của Thành Nặc ư?

“Tại ta thấy người rất yếu nên mới...” Thành Nặc nhìn khuôn mặt ngày càng gần của Nghiêm Hi, sợ hãi nhắm lại hai mắt, hắn nhất định sẽ đánh ta a. Thế nhưng đợi thật lâu, vẫn không thấy gì cả, hắn mở mắt ra hiếu kỳ nhìn Nghiêm Hi, lúc này mới phát hiện hắn đang cởi bỏ quần áo của mình.

“Người... Người đang làm gì vậy hả?” Thành Nặc giãy dụa ngăn lại hai tay của Nghiêm Hi đang muốn lột bỏ quần của hắn.

“Thực sự là phiền phức.” Nghiêm Hi dùng áo sơ mi vừa cởi ra trói hai tay của Thành Nặc lại, 2 3 động tác liền đem hắn lột sạch.

“Người... Người... Người...” Thành Nặc khẩn trương bắt đầu nói lắp. Nghiêm Hi soi kỹ hắn từ trên xuống dưới, từ trái qua phải xong mới nhẹ nhàng thở phào, giải khai áo sơ mi trói chặt Thành Nặc.

“Mặc xong áo quần thì về nhà, đem sự tình hôm nay nói cho Nghiêm Thần, hắn sẽ giải thích cho người, còn có, sau này đừng có lại gần ta, ta đối cổ đại không có hứng thú.”

Nhìn Nghiêm Hi đi cũng không thèm quay đầu lại, Thành Nặc vẻ mặt vô tội, hôm nay hắn rốt cuộc là chiêu ai nhạ ai mà không may như vậy a.

4. Chương 4

Pr: Ni Nhi

“Người nói rõ cho ta, chuyện gì đang diễn ra vậy hả?” Thành Nặc phẫn nộ nhìn Nghiêm Thần.

“Tiểu Nặc, không nên hung hăng như vậy a.” Hình dạng phát hỏa của Tiểu Nặc thật là đáng sợ nha, Nghiêm Thật co rụt lại: “Cái kia... Chỉ là ngoài ý muốn thôi mà... Đem đó ta muốn uống máu của người, kết quả không nghĩ sẽ đem máu truyền trở lại trong cơ thể người, vì vậy người liền biến thành đồng loại của chúng ta, chính là ma cà rồng mà mọi người hay nói ấy.”

“Ghê tởm... Người...” Thành Nặc túm vạt áo của Nghiêm Thần, vung tay lên.

“Ai nha, Tiểu Nặc, bình tĩnh, bình tĩnh, trở thành ma cà rồng cũng có gì không tốt đâu. Không già không chết, ai không muốn a, ma cà rồng chúng ta bây giờ cũng không có đi hút máu người a, đã có huyết tương làm vật thay thế rồi. Tiểu Nặc, ta sai rồi mà, tha ta đi.” Nhìn nắm tay càng ngày càng gần của Thành Nặc, ô, vì sao mỗi lần không may đều là hắn.

“Người cứ như vậy đem ta biến thành ma cà rồng, một câu cũng không thêm hỏi, để ta tự sinh tự diệt, ta có đúng hay không phải cảm tạ người a?” Thành Nặc một quyền đánh vào mặt của Nghiêm Thần.

“Tiểu Nặc, không nên đánh vào mặt a.” Nghiêm Thần phát ra một tiếng khốc thét.

Đang lúc bị hành hung, Nghiêm Thần bỗng nhiên nhớ ra một vấn đề then chốt: “Tiểu Nặc, vậy người làm thế nào giải quyết a?”

“Là Nghiêm Hi cho ta uống máu của hắn.” Thành Nặc nuốt nước bọt, đánh người ngay cả mình cũng một nửa hả trời: “Do ta uống quá nhiều nên khiến hắn hôn mê.”

“Àn?” Nghiêm Thần kinh ngạc trừng lớn hai mắt, cái người luôn luôn lạnh như băng còn biết cách đi chăm sóc người khác sao, thực sự là bất khả tư nghị nha: “Vậy sau khi ổng hôn mê người làm sao a?”

“Ta cho hắn uống lại máu của ta a.” Thành Nặc không hề nghĩ ngợi mà trả lời: “Uy, người làm gì vậy?”

Thành Nặc trừng mắt nhìn Nghiêm Thần đang lột đồ của hắn, thế nào mỗi người biết Nghiêm Hi uống máu của mình liền lột quần áo của hắn a, trên người hắn có thứ gì sao? Lần đầu để Nghiêm Hi thực hiện được là do ngoài ý muốn, nếu lần này mà để Nghiêm Thần thành công thì đó chính là vô năng.

Thành Nặc một cước đá bay Nghiêm Thần đang cởi đồ của hắn: “Người muốn bị đánh nữa phải không?”

“Không phải, ta chỉ muốn nhìn một chút trên người người có cái đồ đẳng hay không thôi?” Nghiêm Thần vẻ mặt vô tội.

“Đồ đẳng gì?” Thành Nặc đạp Nghiêm Thần thêm một cước, vậy hôm nay cởi sạch quần áo của hắn chỉ vì muốn tìm một cái đồ đẳng?

Đã trúng một cước Nghiêm Thần liền rời xa Thành Nặc ba thước: “Là... đồ đẳng hình cây tường vi ấy... Mỗi ma cà rồng cả đời chỉ có duy nhất một người bạn đời định mệnh nga, cách để chứng minh chính là cho đối phương uống máu của mình, nếu như trên người họ xuất hiện đồ đẳng hình cây tường vi thì hai người bọn họ chính là một đôi.”

“Trên người ta không có đồ đẳng gì cả.” Thành Nặc âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hô, may mắn, sẽ không phải sống cùng với cái kẻ đã gọi mình là cổ đại.

Làm xong bài tập, Thành Nặc cởi ra áo khoác, chuẩn bị đổi áo ngủ leo lên trên giường. Bỗng nhiên hắn thấy trong gương...

A—

Đêm khuya, từ trong phòng Thành Nặc phát ra một tiếng thét chói tai cực kì bi thảm.

“Chuyện gì? Chuyện gì vậy? Có ăn trộm sao?” Nghiêm Thần cùng ba ba mỗi người cầm một cây gậy vọt đến.

Trong phòng, Thành Nặc nắm chặt quần áo, sắc mặt tái nhợt lắc đầu: “Không. Chỉ là một con chuột.”

Con chuột? Nghiêm Thần cùng ba ba kỳ quái nhìn nhau một chút, trong nhà khi nào có chuột nhỉ?

Chờ Nghiêm Thần và ba ba đi khỏi, Thành Nặc hít sâu một hơi, lần thứ hai cởi ra áo của mình, trên ngực đột nhiên xuất hiện một cây tường vi hết sức tiên diễm.

Thành Nặc than thở ngồi trên giường, mình dĩ nhiên là người bầu bạn của Nghiêm Hi? Cái nam nhân ghê tởm luôn thích áp bách người khác kia ư? Hắn nhẹ nhàng mặc lại áo, nếu như hắn không nói trên người mình xuất hiện thêm đồ đẳng thì chắc sẽ không có ai biết ha. Dù gì hắn cũng không muốn làm bạn đời của nam nhân kia.

Cứ như vậy, mỗi ngày lặng lẽ trôi qua, ngoại trừ việc Thành Nặc mỗi buổi sáng đều thấy Nghiêm Hi thì thời gian còn lại Nghiêm Hi căn bản không có xuất hiện trước mắt hắn.

Đến buổi tối, sau khi ăn cơm xong, đang lúc làm bài tập Thành Nặc đột nhiên cảm thấy thân thể bắt đầu nóng lên, làm sao có thể như vậy? Hôm nay nhớ đã uống qua máu rồi mà, vì sao lại có loại cảm giác này,

hắn khổ sở lăn qua lăn lại trên giường, khó chịu mà cởi ra áo ngủ của mình, trong thân thể dần xuất hiện một loại khát vọng xa lạ.

Ngay lúc thống khổ, hắn ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt, giúp hắn giải tỏa một chút dục vọng của mình, hắn muốn nhiều hơn nữa, hắn thất thần đi theo hương phát ra mùi hương đó, muốn, hắn muốn nhiều hơn nữa.

Thành Nặc lúc này hoàn toàn không chú ý đến thân thể của hắn đã bắt đầu biến đổi.

Nghiêm Thần ngồi trong phòng khách cùng Nghiêm Hi và Nghiêm Hiểu xem TV, Nghiêm Thần ngồi trong lòng của Nghiêm Hiểu, thích thú ăn bỏng ngô.

Trên lầu truyền đến tiếng bước chân, khiến ba người song song ngẩn đầu, Nghiêm Thần tròn mắt nhìn người đang đi xuống.

Mỹ nhân—

Đây là ý niệm thứ nhất song song hiện lên trong đầu của ba người.

Tóc đen thật dài, con ngươi xanh biếc, da trắng như kem, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, khả ái làm cho người ta muốn yêu thương.

Nam nhân—

Đây là ý niệm thứ hai song song hiện lên trong đầu của ba người.

Mỹ nhân này dĩ nhiên là một nam nhân, cổ áo mở rộng chứng minh cho điều đó, kiểu người mà ai gặp cũng phải yêu như thế này cư nhiên là một nam nhân.

Cây tường vi—

Đây là ý niệm cuối cùng song song hiện lên trong đầu của ba người.

Nghiêm Thần là bạn đời của Nghiêm Hiểu, như vậy cây tường vi xuất hiện không phải là chứng minh...

Nghiêm Hiểu cùng Nghiêm Thần song song dùng ánh mắt thú vị nhìn sang Nghiêm Hi đang ngốc lảng ở bên cạnh.

Nghiêm Hi nhú mày, hắn không nhớ rõ khi nào nhận thức một mỹ nhân như thế này? Nếu như đã gặp qua hắn thế nào có thể quên?

Đang lúc ba người ngốc lảng, Thành Nặc lại một lần nữa ngồi lên hai chân của Nghiêm Hi, khó chịu mà bắt đầu cọ cọ mặt của hắn.

Hương vị trên người của Nghiêm Hi khiến Thành Nặc cảm thấy rất thoải mái, da thịt tiếp xúc nhau nhượng nhiệt độ trên cơ thể của hắn bắt đầu giảm xuống, không đợi Nghiêm Hi phục hồi tinh thần, Thành Nặc lần thứ hai giải khai y phục của hắn, bắt đầu cắn mút.

“Nghiêm Hi... Ta muốn...” Thành Nặc tuy rằng không biết mình đang muốn cái gì, nhưng hắn biết chỉ cần cầu xin Nghiêm Hi là được.

Nghiêm Hi trừng lớn hai mắt, thanh âm này không phải của Thành Nặc sao?

5. Chương 5

Pr: Ni Nhi + Q Chan

Thành Nặc lúc này đã không nghe được Nghiêm Hi nói cái gì, vẫn đang tiếp tục xé rách y phục của mình.

Âm thầm rên rỉ một tiếng, xem ra Thành Nặc chính là bạn đời mệnh định của hắn.

Nghiêm Hi ôm lấy Thành Nặc, xông lên lầu hai, trở lại phòng ngủ.

Một lòng muốn xem kịch vui Nghiêm Thần nhíu mày: “Tức thật, cũng không cho người ta xem thêm chút nữa, Tiểu Nặc thật sự rất đẹp nha. Đúng là mỹ nhân.”

Nghiêm Hiểu bá đạo ôm chầm Nghiêm Thần: “Người lại muốn chiếm tiện nghi của hắn?”

“Nào có, ta chỉ nhìn xem thôi mà.” Nghiêm Thần lè lưỡi, thiếu chút nữa đã quên bình dấm này rồi, cho dù có muốn chiếm tiện nghi cũng không thể cho hắn biết, bằng không mạng của mình coi như xong.

Trong phòng, một hồi đông cung đang trình diễn –

“Ư...”

“Nhanh một chút...”

Thành Nặc khó chịu mở rộng hai chân, ôm lấy thắt lưng của Nghiêm Hi, đôi mắt xanh vì tình dục mà nhiễm một tầng nước mỏng.

Nhìn cảnh đẹp như vậy, Nghiêm Hi chỉ cảm thấy hạ thân mãnh cương lên, tiếng thở cùng dồn dập ồ ồ: “Thành Nặc, nếu ta lập tức đi vào sẽ làm đau người.”

Nghiêm Hi dùng một tia lý trí cuối cùng nói ra những lời này, nhưng Tiểu Nặc thật sự rất đáng yêu, quả thật khiêu chiến sự nhẫn nại của hắn.

“Ồ...”

Thành Nặc vươn hai tay về phía hạ thân, vuốt ve phân thân đáng yêu đã sớm đứng thẳng, trên *** đã bắt đầu chảy ra dịch thể trong suốt. Hai chân đang rộng làm cho nơi tư mật của hắn phơi bày không sót một thứ gì, cục huyết hồng nhạt hé ra hợp lại như đang hấp dẫn chính mình.

Nghiêm Hi nghe thấy trong đầu mình tiếng đứt của cái dây gọi là lý trí, hắn tách ra hai chân của Thành Nặc, mạnh mẽ tiến vào cục huyết của Thành Nặc.

“A...”

“Ân...”

Hai người đồng thời phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn.

Nội bích của Thành Nặc tham lam ôm lấy dị vật đang dần xâm nhập, phân thân cùng nội bích ma sát với nhau tạo nên một cảm giác say mê, sự tê dại của khoái cảm dần dần theo nơi giao hợp dâng lên. Chưa bao giờ thể nghiệm qua khoái cảm như vậy khiến Thành Nặc vận vẹo thắt lưng và hông, muốn Nghiêm Hi thêm nữa.

“Bảo ta Hi...”

Phân thân của Hi đâm thẳng đến gốc, phải vận trái vẹo, cảm nhận càng rõ tư vị khi được nội bích nóng ẩm bao vây gắt gao. Cử động này càng khiến cho Thành Nặc kêu rên không ngừng, thật thoải mái, co lại tiểu huyết, gắt gao cuốn lấy phân thân lửa nóng trong cơ thể, đòi hỏi càng nhiều khoái cảm.

“A... Hi... Sâu hơn một chút...”

Cảm giác được Thành Nặc nhiệt tình, Nghiêm Hi càng thêm lực rút ra đâm vào, đâm đến chỗ sâu nhất, ở một tiếng gầm nhẹ sau, Nghiêm Hi rút cục đem tinh dịch bắn vào tiểu huyết của Thành Nặc.

“Ồ... Ta còn muốn... Ta còn chưa đủ...”

Sau một lần vui thích, Thành Nặc lại vận vẹo cả người. Hắn muốn thêm nữa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Thành Nặc, đôi mắt mị nhân, thanh âm làm nũng, không một chỗ không hấp dẫn Nghiêm Hi.

Dưới sự khiêu khích của Thành Nặc, phân thân của Nghiêm Hi còn tại trong cơ thể lại dần cứng lên, Nghiêm Hi nhịn không được cười khổ, tái làm nữa, chỉ sợ người nào đó ngày mai sẽ hét lên đau hông mất.

“Cho ta... Ta muốn...”

Thành Nặc vươn tay chạm vào nơi giao hợp, kích thích như vậy làm cho Nghiêm Hi hít một hơi lãnh khí, lại một lần nữa bắt đầu co rúm lên.

Nghiêm Hi trừng phạt hướng về phía trước dùng sức đỉnh thật mạnh, đối lấy một trận thở gấp của Thành Nặc.

“A... Ân...”

Nghiêm Hi nằm ở trên người Thành Nặc, bắt đầu nhún người, tay cũng cầm lấy phân thân, vuốt ve theo tiết tấu trừu sấp.

“A... Thật thoải mái... Ân...”

Thành Nặc khoái hoạt rên rỉ, hết thấy đều bị quăng đến chín tầng mây, hiện tại trong đầu của hắn chỉ có lửa nóng cùng khoái cảm.

Dưới bụng dâng lên một cỗ nhiệt, nhưng Nghiêm Hi lại xấu tính nắm thật chặt ngăn trở việc phát tiết, phân thân liên tục rút ra đâm vào, Thành Nặc khó chịu đến cực điểm.

“Làm cho ta đi ra...”

“Chịu một chút... Một chút là tốt rồi...”

“A...”

Một cỗ bạch dịch lập tức bắn lên bụng của hai người, trước ngực, Thành Nặc rốt cục chịu không nổi kích thích kiểu này, hai mắt tối sầm lại, ngất đi.

Nghiêm Hi giúp Thành Nặc xử lý xong mọi việc, ôm hắn cùng nhau ngủ.

Ngày thứ hai, từ Nghiêm gia vang lên một tiếng thét chói tai.

Đạo này thị phi nhiều thật mọi người nhả? Từ vụ 2! giới chúng ta đã tạm bình ổn lại rồi, thế mà mấy bác báo vẫn ko để yên, cứ thích chọt xoáy đâm vào chúng ta là thế nào nhỉ? =.=

Nào là bên ngoài vô tư hồn nhiên nhưng bản thân đầu óc lại bệnh hoạn balabala =)) Thật khâm phục cho bác báo, nói gì cũng được, nói gì cũng đúng:)) Quanh đi quẩn lại vẫn cứ chỉ thẳng vào hủ chúng ta mặc dù títt báo lại nói rất là chung chung. Thôi thì cứ áp dụng chính sách mắt điếc tai ngơ đi mọi người à, thị phi cứ mặc nó, quan tâm làm gì, chỉ tổ khiến cho tụi đó có cớ để xoáy, mong bên S đừng xảy ra vấn đề gì, ko thì chết T_T

À vì bác báo bảo chúng ta cứ vượt rào mặc dù đã có warn nhưng warn lại đơn giản quá, nên Ni quyết định, nhưng chương nào có H, từ H nhẹ đến H nặng sẽ... không đặt pass. =)) Cảm ơn mọi người đã ủng hộ *cúi đầu*

Ps: Lễ hội Natsu đã bị chuyển sang ngày 19 vì lũ-mà-ai-cũng-biết đó. T_T Hẹn a

À mà Ni mém quên, hình như có ai đó ko hài lòng với vợ chồng Ni nhỉ? Vote lúc nào cũng nà 4,5 mặc dù hơn chục cái vote. Điều đó có nghĩa là có bạn nào đấy chỉ vote 1 sao, mặc dù ko phải chú trọng điểm vote nhưng Ni rất thắc mắc tại sao bạn ấy lại vote 1 sao. Nếu ko hài lòng gì bạn có thể còm ra đây, nhưng nếu ko muốn còm thì cũng đừng vote, ko ai ép buộc bạn vào đây đọc đâu ˘! Đúng là thị phi.

PPs: Có bạn nào nghe về việc Endless chưa?

6. Chương 6

Pr: Ni Nhi + Q Chan

“Người... Người ở trong phòng của ta làm gì vậy?” Thành Nặc dùng ngón tay run rẩy chỉ vào Nghiêm Hi thoát nhìn còn chưa tỉnh ngủ.

“Ta van người nhìn rõ chút, phòng này là của ta.” Nghiêm Hi xoay người một cái nghĩ muốn ngủ tiếp.

Àn? Phòng này hình như là của Nghiêm Hi, vậy hử vì sao sẽ ở trong phòng của Nghiêm Hi? Đêm qua đã xảy ra chuyện gì?

Chính mình hình như đi xuống phòng khác, sau đó liền...

Mặt Thành Nặc đột nhiên biến trắng, hử hình như...

“A... Nghiêm Hi... Người cái này đại sắc lang...” Nhớ đến sự việc phát sinh đêm qua, Thành Nặc một cước đạp Nghiêm Hi xuống giường.

“Ta? Đêm qua hình như không phải chỉ có mỗi ta hưởng thụ nha.” Bị quăng xuống giường Nghiêm Hi mang trên mặt biểu lộ trên tức, bắt đầu tìm quần áo bị ném tới qua.

“Ta... Ta...” Thành Nặc kích động nói không nên lời, lại bắt đầu nói lắp, thuận tay hướng Nghiêm Hi ném một cái gối.

“Ta hiện tại không nói với người, hôm nay trên trường có việc, người cứ ngồi mà ném một mình.” Nghiêm Hi về mặt lãnh khốc, nói xong cũng ra khỏi phòng đóng lại cửa.

Thành Nặc ngơ ngác ngồi trên giường, ảo não lại ném tiếp một cái gối, tử Nghiêm Hi, thối Nghiêm Hi, nhân gia đều bị người ăn sạch sẽ, sáng sớm liền một lời an ủi đều không có, thật quá đáng.

Nhìn đồng hồ, thời gian cũng không còn sớm, phải đến trường ngay, bây giờ cũng không phải là lúc ảo não, cứ như thế này sẽ bị trễ mất.

Thành Nặc xông vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt, cầm lấy ly súc miệng, ngẩng đầu, trong gương... Trong gương...

“A...”

“Tiểu Nặc, người không sao chứ?” Lần này là Nghiêm Thần vọt lên, cứ theo trình độ tiếng hét sáng nay thì chuyện tối qua có vẻ rất đã kích đến Tiểu Nặc.

“Trong gương... Trong gương...” Thành Nặc nhìn cái gương giống như gặp phải quỷ.

“Đó là người...” Nghiêm Thần sớm đã thói quen tất xấu mỗi lúc khẩn trương lại nói lắp của Thành Nặc, hảo tâm thay hử nói cho hết.

“Người gạt ta, làm sao lại như vậy?” Thành Nặc vẫn không thể tin mà nhìn người trong gương.

“Ma cà rồng khi xác định được bạn đời định mệnh thì đêm trăng rằm đầu tiên sẽ tiến vào kỳ động dục, chỉ cần cùng người mình yêu làm, cây tường vi sẽ tự nhiên biến mất, hơn nữa lúc động dục hình dạng bên ngoài của một số ma cà rồng sẽ hơi thay đổi, nhưng ta vẫn cảm thấy kỳ quái, đáng lý ra sau khi trao đổi máu cây tường vi sẽ lập tức hiện ra, vì cái gì lúc đó Nghiêm Hi vẫn không phát hiện được cây tường vi?” Nghiêm Thần dùng ánh mắt thương cảm nhìn thoáng qua Thành Nặc: “Ta cũng chỉ có thể giải thích rằng người thuộc loại đặc biệt.”

Nghiêm Thần lời còn chưa nói hết, Thành Nặc chuẩn bị cho hử một quyền: “Đặc biệt cái đầu người, người nói, ta như bây giờ thì làm sao đi học hử?”

“Ngừng! Ngừng! Tiểu Nặc, nhân gia lần đó không phải cố ý, hôm nay cứ xin nghỉ đi, dù gì ngày mai là bắt đầu Tuần Lễ Vàng, có hai tuần nghỉ, người liền nói người đi chỉnh lại dung nhan không phải liền xong xuôi sao?” Nghiêm Thần về mặt đặc ý, chính mình đúng là thiên tài mà.

“Chỉ cái đầu người, đồ hỗn đản này, hai tuần là có thể chỉnh thành cái dạng này hả?” Thành Nặc lại cho thêm Nghiêm Thần một quyền.

“A... Tiểu Nặc... Đừng đánh mặt a...”

“Ta cứ đánh đây...”

“Hiểu, cứu mạng a...”

Lại là một buổi sáng bình bình sức sống.

Hai tuần lễ sau, Thành Nặc lại một lần nữa đứng trước cửa phòng học, cuối cùng cũng phải bước vào a, hít sau một hơi, chết liền chết vậy.

Phòng học đang ồn ào thoáng một cái liền im lặng, cả lớp đều kinh ngạc nhìn thiếu niên mới bước vào, lớp chúng ta có người này sao?

Dáng người mảnh khảnh, làn da so với sữa còn muốn trắng, tóc đen mềm mượt có chút mất trật tự, con ngươi xanh biếc giống như thủy tinh, khuôn mặt khiến cho người ta cứ muốn cắn một ngụm, tóm lại, thiếu niên mới bước vào này rất đáng yêu, làm cho người ta muốn lập tức ôm vào trong ngực hôn vài cái.

Àn? Vì cái gì lại an tĩnh như vậy? Thành Nặc đương nhiên không nghĩ đến việc bọn họ vì nhìn hán mà ngây cả người, hán kiên trì đi đến vị trí của mình, đặt mông ngồi xuống.

“Cái này... Ừm... Người là học sinh mới chuyển trường sao?” Tiểu Lương là người đầu tiên phục hồi tinh thần lại: “Vị trí này đã có người ngồi rồi.”

“Ta chính là Thành Nặc.” Thành Nặc mặt thoáng cái liền đỏ, đáng yêu giống như quả táo.

“Thành Nặc????!!” Cả lớp lập tức liên tiếp vang lên tiếng thét.

“Mất người như thế nào đổi màu rồi?”

“Nhà của chúng ta di truyền mắt màu xanh, trước kia là mang kính áp tròng ẩn đi.”

“Sao người gây đi vậy?”

“Bác sĩ bảo ta đường huyết cao, phải giảm béo, nên ta mới ốm đi như vậy.”

“Da người sao trắng như vậy a?”

...

Thành Nặc rốt cuộc dựa theo Nghiêm Thần trả lời xong tất cả các vấn đề, cuối cùng cũng thoát.

Đến trưa, lúc Thành Nặc chuẩn bị ăn cơm trưa mới phát hiện một sự thật vô cùng bí ẩn.

Chính mình đã quên mang ví tiền. Làm sao bây giờ? Thật đối nha. Hay đi tìm Nghiêm Thần đi.

Không phải chứ... Sao trong lớp của Nghiêm Thần một người đều không có vậy, đi như thế nào nhanh vậy a.

Tiếp theo lớp của Nghiêm Hiểu cũng trống tuếch.

Xem ra chỉ có thể đi tìm Nghiêm Hi.

Đẩy ra cửa phòng của lớp Nghiêm Hi, phía trong lại truyền đến mùi thuốc lá, Thành Nặc nhú mày, từ đêm bị Nghiêm Hi ăn sạch sau, mình đều không cùng hán nói chuyện, tên hỗn đản này.

“U, tiểu khả ái này ở đâu ra vậy, lạc đường à?” Nói chuyện đúng là Ngô Liêu mình đã gặp qua ba lần, bạn học cùng lớp của Nghiêm Hi. Hán một tay còn sờ lên khuôn mặt đáng yêu của Thành Nặc.

Ngô Liêu cười ha hả nhìn thiếu niên trước mắt, trước kia như thế nào không biết trong trường lại có một mỹ thiếu niên đáng yêu như vậy ta, làn da cũng tốt như vậy.

Thành Nặc trừng mắt kẻ đang ăn đậu hủ của mình, thật sự là quá ghê tởm, chính mình đang muốn tìm người hán giận, được, vừa lúc cứ cho hán một quyền vậy.

“Ngô Liêu, dừng tay.”

Phía sau truyện đến một thanh âm lạnh lùng, Thành Nặc ngẩng đầu nhìn sang, đúng là đầu sỏ khiến cho thất lựm mình ê ẩm – Nghiêm Hi...

7. Chương 7

Pr: Ni Nhi

Ngô Liêu kỳ quái nhìn Nghiêm Hi, hắn làm chuyện gì sai sao? Nghiêm Hi vì cái gì dùng ánh mắt âm tàn như vậy nhìn hắn.

“Tối đây.” Nghiêm Hi mặt không biểu tình nhở ra hai chữ.

Đáng giận, nếu không phải do mình đói quá chứ không mình cũng chẳng thèm để ý đến cái kiểu như gọi con chó nhỏ của hắn.

Thành Nặc quyết quyết miệng, đi đến cạnh Nghiêm Hi.

Àn? Chung quanh ngồi đầy người rồi, không có chỗ nha. Thành Nặc nhìn thoáng qua chân của Nghiêm Hi, có vẻ như rất thoải mái, nhớ rõ đêm hôm đó chân Nghiêm Hi sờ cảm giác rất hảo nha.

Tâm động không bằng lập tức hành động, mình cũng đã bị hắn ăn sạch sẽ, không ngược đãi hắn chút thực xin lỗi chính mình.

Vì vậy Thành Nặc ở trong một mảnh kinh hô lên tiếng liền ngồi trên đùi của Nghiêm Hi.

Ngô Liêu há miệng xem một màn này, nội tâm không khỏi vì thiếu niên này âm thầm cầu nguyện, hắn ai không tìm, hết lần này tới lần khác lại tìm Nghiêm Hi, phỏng chừng khuôn mặt đáng yêu này coi như xong.

Nữ nhân bốn phía cũng vẻ mặt xem kịch vui.

“Đến tìm ta có chuyện gì?” Làm bọn hắn thất vọng chính là sự kiện đổ máu cũng không có phát sinh, trên mặt Nghiêm Hi cũng không có xuất hiện thần sắc giận dữ.

“Ta không mang tiền, còn có, ta rất đói bụng.” Thành Nặc vẻ mặt vô tội nhìn Nghiêm Hi, ngụ ý chính là muốn người mời ta ăn cơm.

Nghiêm Hi từ trong ngăn kéo lấy ra một gói bánh mì đặt trên tay của Thành Nặc: “Cái này có thể đi.”

Thành Nặc nhìn gói bánh trên tay, xem cũng đủ biết là xuất phẩm của căn tin trường học, một từ, rất khó ăn.

Keo kiệt —

Oán hận cắn một cái, thật là khó ăn...

Thành Nặc ai oán nhìn thoáng qua Nghiêm Hi, hắn hoàn toàn không có ý thức đến biểu lộ lúc này của mình có bao nhiêu là đáng yêu, nếu không phải Nghiêm Hi người này là đại khối băng vạn năm, thì sớm đã có người tiến lên thỉnh hắn ăn gì đó.

“Rất khó ăn sao?” Nghiêm Hi nhìn ánh mắt ai oán của Thành Nặc, hắn làm cho mình có cảm giác như đang tàn phá mầm non quốc gia.

Thành Nặc nhẹ gật đầu: “Thật sự rất khó ăn. Không tin ngươi ném thử xem.” Thành Nặc đem bánh mì mình đã cắn qua một miếng đưa đến bên miệng của Nghiêm Hi, làm cho hắn ném thử xem.

Ngô Liêu lần nữa vì tiểu khả ái này cầu nguyện, toàn lớp ai cũng biết Nghiêm Hi có tính khiết phích. Hơn nữa phi thường chán ghét ăn vặt, cho nên Nghiêm Hi không bao giờ ăn bánh mì của trường.

Nhưng một giây sau, Ngô Liêu kinh ngạc chứng kiến Nghiêm Hi há miệng cắn khối bánh.

Nghiêm Hi khép miệng lại, Ngô Liêu lại phát hiện miệng mình cảm giác như có điểm trật khớp.

“Hình như là không thể ăn.” Nghiêm Hi cắn một cái, bánh mì của trường này xác thực không được tốt lắm.

“Đúng không, đúng không. Ta muốn ăn món cơm trứng của nhà hàng đối diện trường.” Thành Nặc kéo kéo tay của Nghiêm Hi, bắt đầu một chiều cuối cùng, làm nũng.

Trước kia chiều này đối ba ba tuyệt đối có tác dụng, chỉ cần hấn làm nũng, ba ba bình thường sẽ mua cho hấn.

Món cơm trứng của quán đối diện thật sự ăn rất ngon a, vừa nghĩ tới liền chảy nước miếng, còn cả món đá bào nữa...

Nhìn biểu lộ thèm thuồng của Thành Nặc, Nghiêm Hi sùng nịch sờ lên đầu của hấn: “Vậy được rồi, bây giờ ta mang ngươi đi ăn.” Nếu không dẫn hấn đi, chỉ sợ nước miếng của Thành Nặc sẽ chảy xuống mất.

“Thật sự? Vậy ta muốn ăn đá bào cùng bánh pudding.” Nhìn Thành Nặc là biết cái gì gọi là được voi đòi tiên.

“Tùy ngươi, ngươi muốn ăn cái gì liền gọi cái đó.” Nghiêm Hi không phản đối nhún vai.

“A... Nghiêm Hi... Ngươi đối với ta tốt nhất.” Có cái ăn liền quên mình là ai, Thành Nặc thoáng cái sẽ đem tức giận đối với Nghiêm Hi vứt đến chín tầng mây.

Thành Nặc kích động vui vẻ ôm lấy cổ của Nghiêm Hi, hôn lên gương mặt của hấn.

Nghiêm Hi đứng lên kéo Thành Nặc hướng nhà hàng cơm trứng xuất phát.

“Nghiêm Hi, hấn... Hấn... Hấn là...” Miệng của Ngô Liêu cơ hồ không khép được.

“Lão bà của ta...”

Nghiêm Hi ném ra bốn từ kinh thiên động địa, khiếp thán khiếp quỷ sau, mang theo Thành Nặc đang chảy nước miếng đi ra phòng học.

Lúc này đây, miệng của cả lớp đều không thể khép được.

“Ăn nào.” Thành Nặc sung sướng nhìn xem thức ăn trên bàn, bắt đầu giải quyết.

Thành Nặc gấp một cái xiu mại, để vào miệng của mình.

Ấn? Như thế nào trong miệng không có hương vị của nước sốt? Chẳng lẽ xiu mại vừa đến miệng sẽ mất đi?

Thành Nặc kỳ quái nhìn xem đĩa ăn cùng chén đĩa, chợt nghe tiếng cười bên cạnh.

Hấn ngẩng đầu, chứng kiến Nghiêm Hi vẻ mặt vui vẻ nhìn mình, trong miệng đang ăn xiu mại khi nãy còn nằm trên cái nĩa của mình.

“Ngươi đáng giận, đoạt thức ăn của ta.”

Thành Nặc trừng kẻ ăn cắp trước mắt, thật sự đáng giận, còn dám cười ta.

“Tốt lắm, tốt lắm.” Nghiêm Hi đặt cơm trứng vào trước mặt Thành Nặc: “Ngươi không phải la hét muốn ăn cơm trứng sao? Mau ăn.”

“Ấn...”

“Sao ngươi không ăn?” Thành Nặc ngẩng đầu, nhìn một mực không ăn gì Nghiêm Hi.

“Ta không ăn vật.” Nghiêm Hi trả lời gọn gàng linh hoạt.

Thành Nặc xúc một muỗng cơm trứng đưa đến trước miệng Nghiêm Hi, người rủ là mình, nếu hấn không ăn một chút gì thì có điểm thực xin lỗi hấn.

Một bữa cơm tại Thành Nặc ngươi một ngụm, ta một ngụm thì kết thúc.

Mà trường học lúc này cũng nhắc lên sóng to gió lớn.

Bơi bơi bơi

Trời lên

Thở thở thở

Lặn xuống

8. Chương 8

Pr: Ni Nhi

Check: Q Chan

Trở lại phòng học, Thành Nặc cảm thấy không khí có điểm kì lạ, như thể mọi người đang nhìn hắn. Trên mặt hắn có gì sao?

“Thành Nặc, từ khi nào người trở thành lão bà của Nghiêm Hi rồi?” Tiểu Lương hảo tâm nhắc hắn: “Người nhớ chú ý nha, coi chừng bị Thân Vệ Đội của Nghiêm Hi đẹp a.”

Thành Nặc mở to hai mắt: “Đẹp? Tại sao đẹp ta?”

“Còn hỏi nữa? Người đoạt đi Nghiêm Hi a, người có biết Nghiêm Hi tại trường học của chúng ta rất được hoan nghênh không, yêu mến hắn còn có mấy đại tỷ lớp trên nữa nha.”

“Không phải chứ.” Thành Nặc nghiêng đầu, mắt trợn trắng, thầm nghĩ nữ nhân ngu ngốc trong trường này đúng là nhiều thật, ai không thích, lại đi thích loại nam nhân lạnh lùng như vậy.

Chuyện tốt không đến chuyện xấu đến càng nhiều, Thành Nặc rút cuộc hiểu câu nói đó là có ý gì.

Mới vừa xong tiết thể dục, Thành Nặc đã bị mấy người ngăn cản đường đi.

“Người là Thành Nặc?” Một nữ nhân lớn lên trông rất giống rắn là người đầu tiên mở miệng.

“Đúng. Là ta.” Thành Nặc nhìn xem những nữ nhân trên mặt viết bất lương bốn chữ to, kì quái, chính mình khi nào thì đụng chạm đến loại nữ nhân bất lương này?

“Không nghĩ tới Nghiêm Hi sẽ thích loại nam sinh này.”

“Thật không hiểu, tiểu tử khô cần này có gì tốt.”

“Con mắt thì kỳ quái, bộ dạng cứ như thiếu dinh dưỡng.”

“Loại nhóc này thì có cái gì tốt.”

“Miệng còn hôi sữa.”

...

Thời điểm nghe được câu nói đầu tiên, Thành Nặc lông mi run một chút.

Nghe được câu thứ hai, Thành Nặc khóe miệng rút một cái.

Nghe được câu thứ ba, Thành Nặc mặt bắt đầu chuyển xanh.

“Cầm mồn, nữ nhân xấu như các người, nếu là nam nhân khác cũng sẽ không thèm để ý.” Thành Nặc đắc ý nhìn xem những nữ nhân kia sắc mặt bắt đầu đại biến, còn không sợ chết tiếp tục nói: “Nói cho các người biết, Thành Nặc ta là mỹ thiếu niên, Nghiêm Hi thích là ta đó, cho các người tức chết.”

“Dám nói chúng ta xấu, mọi người lên...”

“Oa...”

Kết quả là... Thành Nặc bị một đám nữ nhân đánh cho một trận tàn bạo. Trên ánh mắt đáng yêu thêm một vòng tròn đen. Mọi người thấy qua khóc cầu No.1 chưa? Chính là cái kiểu đi như vậy, lúc chạy còn bị vấp, rất đáng thương, vì vậy liền biến thành khóc cầu No.1 què chân.

Đáng giận, đều vì Nghiêm Hi.

Khóc cầu Thành Nặc một bên kéo kéo cái chân bị vấp, một bên hướng về nhà mà đi.

“Chân của người làm sao vậy?”

Thành Nặc quay đầu lại, thỉnh thoảng nhìn thấy đầu sỏ gây nên ngay tại sau lưng mình. Hắn ủy khuất hấp hấp cái mũi: “Nghiêm Hi...”

Vừa mới còn đang mắng người ta, bây giờ Thành Nặc liền nhào vào trong ngực Nghiêm Hi lập tức òa khóc nước mắt nước mũi đều chảy ra.

“Lão bà, đừng khóc...” Nghiêm Hi liếc nhìn đồng phục đang lâm vào “tai nạn nghiêm trọng” của mình, lão bà của hắn nếu còn khóc nữa, bộ đồng phục này đảm bảo có thể vắt ra nước: “Ai khi dễ người?”

“Đều do người. Đều do người. Ta không phải lão bà của người. Không phải tại người ta cũng sẽ không bị người khác đánh.” Lúc khóc Thành Nặc vẫn không quên thuận tay đánh lên Nghiêm Hi hai cái cho hả giận.

Có người dám đánh lão bà của hắn? Nghiêm Hi trên mặt xuất hiện hàn khí.

“Người... Người thoát nhìn hảo hung a.” Thành Nặc bị sát khí trên mặt Nghiêm Hi dọa đến, lại khóc tiếp.

“Ngoan, không phải ta dọa người đâu.” Nghiêm Hi vội vàng bày ra sắc mặt dụ dỗ, trên mặt hiện lên một nụ cười khổ, đồng phục của hắn a.

Chính là Nghiêm Hi trời sinh mặt như khối băng, hắn càng hồng, tình hình càng nghiêm trọng.

Vì vậy, Nghiêm Hi quyết định ra đòn sát thủ: “Lão bà, có ăn kem ly không?”

“Ăn...” Vừa mới còn khóc vô cùng thê thảm, trên mặt Thành Nặc lập tức tràn ra nụ cười thèm thuồng. Tốc độ trở mặt cực nhanh làm cho Nghiêm Hi lú lờ.

Nghiêm Hi ngậm thở dài, bắt đầu lo lắng lão bà của hắn có thể hay không bị người lạ dùng một ly đá bào dụ dỗ.

“Ta muốn kem dâu.” Có ăn liền quên mình là ai, Thành Nặc đương nhiên sẽ không nhớ được chân mình đang bị thương.

Mới đi một bước, liền không phụ sự mong đợi của mọi người mà té ngã trên mặt đất, tục xưng gục ngã.

Thành Nặc cái mũi đau xót, chuẩn bị lần nữa chìm nước Nghiêm Hi.

Nghiêm Hi đoạt trước một bước cầm lên cặp của Thành Nặc, lạnh lùng ném một câu: “Ta công người.” Thành công dừng lại nước mắt của Thành Nặc.

“Ta muốn ăn chocolate.” Thành Nặc bò lên lưng của Nghiêm Hi, lo lắng nên lựa vị nào: “Hay là ô mai, hay là hai loại.”

“Đều mua, đều mua.”

Kết quả của việc đều mua là, trên đường cái, tất cả mọi người đều chứng kiến một màn như vậy.

Một cái nam nhân lớn lên bạo suất công một cái mỹ thiếu niên đáng yêu khuôn mặt bù lu bù loa.

Mỹ thiếu niên kia trên tay cầm ba ly kem, ly kem bị chảy nước lâu lâu còn nhỏ lên đồng phục của suất ca.

Trên mặt thiếu niên còn có một quảng thâm giống như khóc cầu No.1

9. Chương 9

Pr: Ni Nhi

Check: Q Chan

“Ân... A...”

“Không cần phải kéo...”

Nghiêm Hi hiện lên một nụ cười khổ: “Lão bà, lần trước người cũng không có gọi thê thảm như bây giờ a, ngoan ngoãn nằm đi.”

“Người còn dám nói, nếu như không phải vì người, ta như thế nào sẽ bị thương, rất đau đó.” Thành Nặc kích động vung tay lên, nhưng lại đụng đến vết thương trên người, dẫn đến kêu đau một trận.

Nửa giờ sau, cuối cùng đã bôi thuốc xong.

Nghiêm Hi nhìn nhìn Thành Nặc: “Như thế nào? Có chỗ nào chưa bôi thuốc không?”

“Cái mông còn bị một nữ nhân đập hai cái.” Thành Nặc đáng thương vuốt vuốt cái mông của mình, nữ nhân kia thật là hung ác a.

“A? Trên mông cũng bị thương sao, cho ta xem xem.” Trên mặt Nghiêm Hi lộ ra biểu lộ như đại dã lang, tiện tay lột xuống quần của Thành Nặc, sờ lên cái mông đáng yêu của hắn.

Xúc cảm thật tốt.

“Ân... Nghiêm Hi... Người sờ đi đâu vậy?”

Nghiêm Hi vuốt ve làm cho Thành Nặc lắc lắc cái mông, nghĩ muốn hất đi cái móng vuốt sói này.

“Ta cho người bôi thuốc a...” Nghiêm Hi cầm lấy thuốc bôi vào cục huyết của Thành Nặc.

“Ân... Người hảo xấu...”

“Ta xấu ở đâu?” Tay của Nghiêm Hi bắt đầu vuốt ve phân thân đáng yêu của Thành Nặc.

“Ân...”

Trước sau của Thành Nặc đều rơi vào bàn tay Nghiêm Hi, khí lực bắt đầu chậm rãi thối lui.

“Người có cảm giác ở đây?” Môi của Nghiêm Hi lướt qua vành tai của Thành Nặc: “Hay là ở đây?” Tay lại lướt qua xương quai xanh của Thành Nặc.

Mỗi một chỗ mà tay Nghiêm Hi chạm vào, đều khiến cho Thành Nặc run lên.

“A... Nghiêm Hi... Ta muốn... Nhanh một chút.”

Thành Nặc thật sự chịu không nổi khiêu khích như vậy, lúc ma thủ của Nghiêm Hi đi đến bên đùi của hắn, hắn rốt cuộc nhịn không được mở miệng cầu khẩn.

“Người muốn cái gì?” Nghiêm Hi tận lực bỏ qua cầu khẩn của Thành Nặc, chỉ ở xung quanh phân thân vỗ về chơi đùa, chính là không chịu để ý đến trọng điểm.

“Người...” Thấp giọng rửa ý xấu Nghiêm Hi, Thành Nặc chỉ có thể tự mình xoa xoa phân thân đã sớm đứng thẳng.

“Ai cho phép người làm vậy?” Nghiêm Hi cầm lấy tay của Thành Nặc, dùng một cái khăn mặt trói chặt.

“Nói, người muốn cái gì?” Nghiêm Hi liếm láp hai cái tiểu cầu của Thành Nặc, tay còn bắt chọt lướt qua phân thân đứng thẳng của Thành Nặc.

“Ô...”

Chịu không được dục vọng đang ngẩng cao, Thành Nặc bắt đầu thấp giọng ồ lên khóc.

Nghiêm Hi lắc đầu: “Thật sự quá giảo hoạt, mỗi lần đều lộ ra vẻ mặt này, lần này tha cho ngươi vậy.” Bàn tay to của Nghiêm Hi bắt đầu vỗ về chơi đùa phân thân của Thành Nặc, chỉ chốc lát sau, Thành Nặc liền tại sự vuốt ve của Nghiêm Hi tiến đến cao trào.

Nghiêm Hi thừa lúc Thành Nặc tiến đến cao trào, trong nháy mắt đó, một cái động thân, đem dục vọng cực nóng đâm vào hậu đình đã trơn nhuận của Thành Nặc.

“Ân...” Thành Nặc buồn bực hừ một tiếng, thừa nhận sự thống khổ bị xỏ xuyên.

Nghiêm Hi chậm rãi dứt vào, sợ làm bị thương Thành Nặc.

“Ân... Nhanh một chút...”

Dần dần, Thành Nặc cảm thấy hậu đình dâng lên một tia khoái cảm. Hắn muốn càng nhiều.

Phát giác được Thành Nặc đã thích ứng, Nghiêm Hi bắt đầu cực lực đóng đưa.

“A... Sâu hơn một chút... Ân...”

Nghiêm Hi mỗi lần đóng đưa đều mang đến cực đại khoái cảm cho Thành Nặc.

Hai người vong tình dây dưa, thăng đến cao trào của dục vọng.

...

Ngày hôm sau, Thành Nặc nghỉ học vì bị bệnh, lý do là eo đau.

Đến buổi chiều, Thành Nặc mới cảm thấy khá hơn nhiều, vì vậy đứng dậy đi mua một ít thức ăn điền bụng.

Đi đến nửa đường thì đột nhiên một người nam nhân lòe ra ngăn trở đường đi của Thành Nặc: “Tiên sinh, ngươi có hứng thú làm người quảng cáo không?”

“Quảng cáo?” Thành Nặc kỳ quái nhìn người nam nhân này, có thể hắn là lần đầu gặp phải trường hợp như vậy.

“Đúng vậy, hình tượng của tiên sinh phi thường thích hợp, chúng ta làm một quảng cáo về bánh pudding, tiền thù lao có thể thương lượng, ngươi có thể tận tình ăn miễn phí bánh pudding của nhãn hiệu này cũng thức ăn khác.” Nam nhân kiên nhẫn giải thích, muốn cho Thành Nặc tiếp nhận quảng cáo này, hình tượng của thiếu niên này thật sự rất tốt.

“Bánh pudding, miễn phí? Ta nhận...” Thành Nặc vừa nghe đến miễn phí hai mắt liền phóng ra hào quang, ăn không trả lại còn cho tiền.

Quảng cáo này quay cũng vô cùng nhanh, nhanh đến nỗi không đến vài ngày Thành Nặc sẽ đem việc này quên đi.

Nửa tháng sau, buổi trưa một ngày, Nghiêm Thần đang gặm bánh mì trong phòng học.

Đột nhiên, trên TV xuất hiện một thân ảnh quen thuộc.

Thành Nặc?

Nghiêm Thần nuốt một ngụm, trên TV xuất hiện một cái, ân... Thành Nặc toàn thân trần truồng nằm trên vải tơ tằm, trọng điểm đều được che rất tốt, chỉ có sau lưng cùng trước ngực mới hở ra.

Đến rồi, nhưng mà...

Trong mắt Nghiêm Thần hiện lên một tia lo lắng, mong sẽ không xảy ra chuyện gì đi.

Trong một phòng học khác, Nghiêm Hi lạnh lùng nhìn thân ảnh kiều mị trong TV. Biểu lộ dọa người làm cho chung quanh đều lui vài bước.

10. Chương 10

Pr: Ni Nhi

Check: Q Chan

Xong một ngày học cuối cùng có thể trở về nhà, Thành Nặc cầm lấy cặp chạy vội ra phòng học, một bên lo lắng trên đường tan học nên mua cái gì điền bụng.

Kem ly, bánh pudding, bánh ngọt...

Đột nhiên Thành Nặc thấy được một cái thân ảnh vô cùng quen thuộc, hần lè lưỡi, từ phía sau dùng tư thế gấu koala ôm lấy người phía trước, phát ra thanh âm điềm điềm làm nũng: “Nghiêm Hi...”

Thái độ khác thường, trên mặt Nghiêm Hi tràn đầy biểu lộ lạnh lùng, đẩy ra Thành Nặc: “Buông tay.”

“Người làm sao vậy?” Thành Nặc nghiêng đầu, có điểm kỳ quái nhìn xem Nghiêm Hi, nếu như bình thường, Nghiêm Hi nhất định sẽ ôm lấy mình, hôm nay biểu lộ như thế nào kỳ quái a.

“Ta hỏi người, vì cái gì quay quảng cáo hở hang toàn bộ như vậy.”

“Ách... Quảng cáo gì...”

Rầm —

Nghiêm Hi một quyền đánh lên vách tường.

“Không sai? Nói, vì sao lại đi đóng loại quảng cáo như vậy. Người rút cuộc có biết thẹn hay không hả?”

“Cái gì a, chuyện của ta không cần người lo, ta quay cái gì quảng cáo cũng không liên quan đến người. Người là gì của ta a?” Nói đùa gì vậy, dám nói hần không biết thẹn, xem Thành Nặc hần là ai a.

Thành Nặc tròn tròn hai mắt, dừng cảm khiêu chiến Nghiêm Hi, người khác sợ hần, nhưng hần thì không, có gì đặc biệt hơn người chứ.

“Người lập lại coi?” Nghiêm Hi từng chữ từng chữ nhỏ ra, nắm tay cũng siết rất chặt, thần sắc nhợt nhạt thoát nhìn có điểm dọa người.

Sẽ không có mất sắc nên Thành Nặc vẫn tiếp tục không biết sống chết nói: “Ta nói, chuyện của ta cùng người không quan hệ.”

Mặt Nghiêm Hi bắt đầu biến thành, nắm tay thoáng cái giờ lên.

Hần muốn đánh ta!

Thành Nặc nhắm mắt lại, Nghiêm Hi cao lớn như vậy, đánh người khẳng định rất đau.

Đợi nửa ngày, đều không thấy nắm tay rơi xuống, Thành Nặc mở ra một con mắt, phát hiện Nghiêm Hi đã đi xa vài bước, hần thềm thở ra.

“Từ hôm nay trở đi, người đừng đến tìm ta, chuyện của người cùng ta không quan hệ. Người không còn là lão bà của ta.”

Thành Nặc bắt mỡ cong miệng lên, có gì đặc biệt hơn người, không tìm người sẽ không tìm người, không có người bộ ta sẽ chết sao.

Nhìn xem bóng lưng rời đi của Nghiêm Hi, đại hỗn đản, chẳng lẽ người đối với ta một điểm lưu luyến đều không có sao? Một mỹ thiếu niên đáng yêu như thế này, đầu của người liền cũng không thèm quay lại a.

Đột nhiên, Nghiêm Hi dừng bước, quay đầu.

Trong mắt Thành Nặc hiện lên một tia hi vọng, chỉ biết người bỏ không được mà, chỉ cần người nói, ta nhất định nhận sai, từ nay về sau sẽ không làm loạn, tối thiểu gần nhất sẽ không xằng bậy.

“Đi nói cho Nghiêm Thần, đánh cuộc kia, ta nhận thua.”

Đánh cuộc?

“Không cần tiến đến a, Thành Nặc, bỏ dao xuống, rất nguy hiểm a.”

Nghiêm Thần lui về sau một bước, chóng mặt a, mặc dù nói ma cà rồng sẽ không dễ dàng chết, nhưng là bị đánh cũng sẽ đau nha. Sớm biết như thế, lúc trước hẳn sẽ không dám làm như vậy.

“Người nói, rốt cuộc là đánh cuộc gì, người nếu không nói, ta liền đem người chặt thành tám khối.”

“Tiểu Nặc, tỉnh táo, tỉnh táo. Lúc đầu ta cũng vì tốt cho người nên mới cùng Nghiêm Hi đánh cuộc nha.” Nhìn con dao càng ngày càng gần, Nghiêm Thành trong lòng bắt đầu âm thầm cầu nguyện.

Hiểu, người mau trở lại a, nếu không trở về, ta liền bị Tiểu Nặc đánh chết.

“Nói a, rốt cuộc là đánh cuộc như thế nào.”

“Đánh cuộc xem Nghiêm Hi có thể hay không trong vòng một tháng đối tốt với người, đem người sủng như lão bà, hai người chúng ta đánh cuộc là 1000 vạn...”

“Người nói... Cái gì?” Thành Nặc cầm dao mạnh mẽ đâm tới.

“A...”

Con dao đâm xuống, đau đau đau, ơ? Hình như không có đau? Nghiêm Thần lúc này mới phát hiện cao dao đâm lên mặt bàn.

Thành Nặc quỳ trên mặt đất mái tóc đen mềm mại che đi nét mặt của hắc.

“Tiểu Nặc, người đừng lo a. Ta lúc đầu cũng vì tốt cho các người, nên mới...” Thành Nặc khác thường làm cho Nghiêm Thần có chút lo lắng.

“Đừng chạm vào ta.” Thành Nặc bỏ qua hai tay quan tâm của Nghiêm Thần, đứng lên, xông về gian phòng của mình.

Đóng cửa lại, Thành Nặc rốt cuộc duy trì không được, hẳn vô lực dựa vào trên cửa, chậm rãi ngồi bệt xuống đất, khí lực dường như bị tháo nước.

Tức giận cõ ra đồng phục, giấy, cặp, hai tay lung tung, cứng đờ.

Nghiêm Hi, người tốt với ta chỉ vì vụ cá cược kia sao?

Những ngày này người chỉ là đang đùa giỡn với ta sao?

Có gì đặc biệt hơn người, mỹ thiên niên như tay đây muốn bao người yêu mến liền có, Nghiêm Hi người tính cái gì a.

Ta mới không thèm để ý đến người.

Ta bây giờ không phải khóc, chỉ là hạt cát bay vào mắt.

Nghiêm Hi —

Người tên hỗn đản này.

11. Chương 11

Pr: Ni Nhi

Check: Q Chan

Thành Nặc nhìn vũ hội náo nhiệt trước mắt, nhàm chán ngáp một cái, cái gì vũ hội mỗi năm một lần của ma cà rồng, toàn một đám nhàm chán.

Nghiêm Hi tên hỗn đản này.

Đêm hôm nay không biết đã mất bao nhiêu lần, từ lúc vũ hội bắt đầu, hắn liền đem mình ném qua một bên, tối hôm nay con mắt của hắn cũng chưa thèm liếc mình một cái.

Thành Nặc lại cắn tiếp một miếng bánh ngọt, đột nhiên có cảm giác rất muốn đánh người, một cái nữ nhân ôm Nghiêm Hi giờ trò, cứ như tám đời chưa được thấy nam nhân.

Ảo não ném đi đĩa ăn, chính mình đang làm gì thế này? Bánh ngọt ngon như vậy đặt ở trước mắt, lại đi chú ý chuyện nhảm chán như vậy.

Lắc đầu, Thành Nặc quyết định cầm bánh ngọt đến hoa viên, ngồi dưới trăng sáng mà ăn.

“Tiểu tử kia, có muốn ta đi cùng người không?”

Thành Nặc ngẩng đầu, cho người tới một cái liếc mắt.

Tâm tình vừa mới tốt tốt được chút, mới ăn một miếng bánh liền đến quấy rầy mình. Hôm nay hắn đúng là già năm mốt. Cúi đầu xuống, tiếp tục ăn bánh của mình.

Trên mặt An Kiệt xuất hiện thần sắc xấu hổ, bản thân lại không bằng mị lực của một cái bánh ngọt.

Trong vũ hội hắn đã bắt đầu chú ý đến tiểu đồng tây này, là tân tộc nhân đi, An Kiệt đối tượng mạo của mình phi thường có lòng tin. Được xưng cao thủ sẵn yêu như mình làm sao có thể buông tha con mồi ngon miệng như vậy.

“Ta có thể ngồi xuống không?”

“Tùy người, chỗ này vốn không phải của ta.” Thành Nặc kỳ quái nhìn thoáng qua nam nhân có đôi mắt hoa đào, muốn ngồi thì ngồi đi, làm gì nói nhảm như vậy?

An Kiệt trên mặt xấu hổ rồi cuộc đối thành đặc ý, hắn biết mà, mị lực của mình tên tiểu tử này làm sao có thể kháng cự được.

“Tiểu tử kia, người tên là gì? Ta gọi là An Kiệt.”

“Thành Nặc.”

“Nguyên lại người gọi là Thành Nặc a, tân tộc nhân sao?” An Kiệt vừa nói, thân thể vừa chậm rãi hướng về phía Thành Nặc, tiểu đồng tây này thật sự càng xem càng ngon miệng, xem càng gần càng mê người.

Chắc là chưa có chủ nhân a, nếu không đáng yêu như tiểu đồng tây này, làm chủ nhân như thế nào có thể cam lòng phóng xuất được? Nếu như là hắn, nhất định sẽ một mực coi chừng.

Nghĩ đi nghĩ lại, bàn tay to còn sờ lên tóc đen mềm mại.

Chắc, An Kiệt phát hiện mình đột nhiên có điểm yêu thích không thể buông tay, quả nhiên là cực phẩm, tóc sờ lên cứ như tơ tằm. Chỉ sợ làn da của tiểu đồng tây này càng thêm mê người a.

Thành Nặc tức giận hất ra đại thủ đang tàn sát bờ bãi trên đầu hắn: “Làm gì vậy a? Người làm loạn tóc của ta.”

Ánh mắt phần nộ của Thành Nặc đột nhiên biến thành thèm thuồng, nguyên nhân chính là trên tay An Kiệt đang cầm Comilla.

Thoạt nhìn rất ngon nha, lúc yến hội bắt đầu đã bị người cầm hết, nhưng mà hắn thật sự rất muốn ăn. Thành Nặc cong lên cái miệng nhỏ nhắn, trong ánh mắt phát ra hơi nước, vì cái gì ai cũng lấy được nhưng hắn lại không có.

Triệu Thành Nặc hoàn toàn không có phát hiện bây giờ hắn có bao nhiêu mê người, phũ lên con mắt muốn khóc, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi, làm cho người ta nhìn không nghĩ muốn hung hắn khi dễ.

An Kiệt tựa hồ nghe đến âm thanh nuốt nước miếng của mình, như thế nào lại đáng yêu như vậy trời?

“Comilla này cho người ăn này.”

“Thật sự?” Thành Nặc đột nhiên cảm thấy trước mắt An Kiệt đẹp trai hơn rất nhiều, tiếp nhận đĩa ăn của hắn, Thành Nặc vui vẻ hôn một cái lên gò má của An Kiệt.

Thật sự ăn rất ngon a!

Đang lúc Thành Nặc hưởng thụ hạnh phúc được ăn bánh ngọt, hắn hoàn toàn không có chú ý đến trong mắt của An Kiệt nồng đậm dục vọng.

“Miệng ngươi dính toàn là bánh ngọt nha.” An Kiệt nâng lên cái cằm của Thành Nặc, môi cũng dần dần tiếp cận.

An Kiệt nhắm mắt lại, chuẩn bị hưởng thụ đôi môi đỏ mọng của mỹ nhân, khoan, môi của mỹ nhân sao lại cứng như vậy a?

Mở to mắt xem xét, An Kiệt lúc này mới phát hiện mình đang hôn một cái bàn tay to, mà chủ nhân của bàn tay đang dùng một loại ánh mắt giết người như ghen phụ nhìn mình.

“Nghiêm... Nghiêm Hi...” An Kiệt cười khan vài tiếng, không phải chứ, chính mình khi nào thì chọc tới Nghiêm Hi. Làm cho người ta “quan ái” mình như vậy.

“Ta dường như nhớ rõ ngươi đã từng nói, sẽ không ra tay đến thứ của người khác.” Nghiêm Hi trên mặt lạnh lùng có thể cạo ra ba tầng hàn băng.

“Đương nhiên, ta chưa bao giờ đối với thứ của người khác ra tay, không phải ta nói...” Không phải chứ, càng nói càng đắc ý An Kiệt rốt cuộc chú ý tới ý tứ trong câu nói của Nghiêm Hi, bất an nhìn thoáng qua Thành Nặc, tiểu đồng tây này không phải là của... Nghiêm Hi...

“Nghiêm Hi...” Trên mặt Thành Nặc nổi lên nụ cười quyến rũ ngọt ngào, nhào vào trong lòng Nghiêm Hi, nhiều ngày như vậy, Nghiêm Hi rốt cuộc nói chuyện với mình. Hắn thật sự rất nhớ Nghiêm Hi nha.

“Nghiêm Hi, hôm nay khí trời tốt, bên ngoài có chút lạnh, ta đi vào trước.” Tình huống rõ ràng như vậy, không đi nữa chắc chắn Nghiêm Hi liền đánh người.

“Ta quấy rầy ngươi a.” Kéo ra cái đầu nhỏ đáng yêu đang mè nheo trước ngực, tầm mắt của mình mới vừa rời đi một chút, liền chứng kiến lão bà của hắn hiến hôn cho người khác.

“Có ý gì.” Thành Nặc lắc đầu, khó hiểu nhìn Nghiêm Hi.

“Ngươi cảm thấy có ý gì liền có ý đó.” Nghiêm Hi đẩy Thành Nặc, hướng phóng khách đi nhanh.

“Nghiêm Hi... Đau quá đi.” Thành Nặc té lăn trên mặt đất, phát ra tiếng kêu thảm thiết đáng thương.

“Tự đứng lên.” Nghiêm Hi khắc chế ý nghĩ tiến đến đỡ lấy xoa xoa Thành Nặc.

Thành Nặc vuốt vuốt cái móng nhỏ nhắn bị ngã đau.

Con ngươi lần nữa hiện lên hơi nước.

Tử Nghiêm Hi.

12. Chương 12

Pr: Ni Nhi

Check: Q Chan

“Hiểu... Đẩy ra Nghiêm Hiểu bên cạnh, Nghiêm Thần từ trên giường ngồi dậy.

“Chuyện gì?”

“Ngươi có nghe thấy âm thanh gì không?”

“Âm thanh?”

“Đúng a, hình như là từ dưới lầu.” Mặc dù âm thanh không lớn, Nghiêm Thần vẫn khẳng định chính mình nghe được âm thanh đó.

“Chúng ta xuống lầu nhìn xem.” Nghiêm Thần cùng Nghiêm Hiểu mặc vào quần áo, lặng lẽ đi xuống lầu.

Càng đi xuống, âm thanh càng rõ hơn.

Nghiêm Thần cùng Nghiêm Hiểu xông ào vào phòng bếp chuẩn bị thi thố tài năng, lại phát hiện trong phòng bếp làm gì có trộm a, chỉ có Thành Nặc một người đang... ăn... gì đó.

Nghiêm Thần trợn mắt: “Ta nói Tiểu Nặc a, nửa đêm canh ba người không ngủ được, trong này bảy ăn tám ăn cái gì a? Con chuột đều bị người hù chết.”

Ai, có thể nửa đêm thức dậy chạy đến phòng bếp tìm đồ ăn, chỉ sợ người ta không biết đại khái chỉ có mỗi Thành Nặc đi.

Cho rằng Thành Nặc sẽ phản bác, không nghĩ đến hắn lại ngoan ngoãn tiếp tục ăn. Thật sự là mặt trời mọc từ hướng Tây a.

“Tiểu Nặc, người không sao chứ.” Nghiêm Thần quan tâm hỏi.

“Không cần người lo.” Lại cắn một miếng bánh ngọt.

“Ta nói Tiểu Nặc a, có phải người mỗi buổi tối đều chạy đến phòng bếp ăn phải không?” Khó trách phòng bếp gần đây thiếu nhiều thức ăn như vậy, chính mình còn tưởng rằng có con chuột nha?

Nguyên lại đều do Thành Nặc trộm ăn.

Nhéo nhéo khuôn mặt rõ ràng tròn thêm một vòng của Thành Nặc: “Người nếu còn ăn, coi chừng thành tiểu trư đó.”

Thành Nặc ảo não ném đi đĩa ăn: “Vậy làm sao bây giờ a? Ta buổi tối ngủ không được, ngủ không được nửa đêm sẽ đói a.”

“Không phải chứ, người trước kia không phải ngủ giống như tiểu trư sao.”

“Ta...” Thành Nặc khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng cái hồng như quả táo, cũng không thể nói mình mấy ngày nay vì không có Nghiêm Hi nên ngủ không yên a, thật sự rất mất thể diện.

“Tiểu Nặc, sẽ không phải vì, vì thiếu Nghiêm Hi a.”

Nhìn Tiểu Nặc trợn tròn mắt, Nghiêm Thần liền biết mình đã đoán đúng.

Thành Nặc cúi đầu xuống, có rõ ràng như vậy sao?

Đột nhiên trước mặt Thành Nặc xuất hiện một cái chìa khóa: “Tiểu Nặc a, đây là chìa khóa phòng của Nghiêm Hi nha, người biết nên làm như thế nào đi?”

Nghiêm Thần nhìn Tiểu Nặc kích động chạy lên trên lầu, tên tiểu tử này thật sự biết rõ nên làm gì sao?

Mặc kệ, ngủ trước nói sau.

Thành Nặc nhẹ nhàng mở ra cửa phòng của Nghiêm Hi, trong phòng tối như mực, hắn mò tới giường, sau đó cởi quần áo ra chậm rãi bò lên.

A... Nghiêm Hi có thói quen quần lấy mền, trước kia ngủ cùng một chỗ hắn đều ôm lấy chính mình. Nhưng bây giờ, Nghiêm Hi đều quần lấy mền, co lại ở một bên, hảo lạnh a, lại không dám đi kéo cái mền của Nghiêm Hi.

Thành Nặc ủy khuất hít hít cái mũi, nước mắt tranh nhau chảy xuống.

Liền tại lúc Thành Nặc khóc, Nghiêm Hi thân thể động động, một cái xoay người đem Thành Nặc ôm vào trong ngực.

Ấn? Nghiêm Hi tỉnh? Thành Nặc dọa người ngay cả động một chút cũng không dám.

Nửa ngày không có phản ứng, Thành Nặc mới xác định Nghiêm Hi hình như không có tỉnh, Nghiêm Hi lúc ngủ một mình cử động liên tục như vậy sao?

Bất quá được Nghiêm Hi ôm vào trong ngực cảm giác thật sự hảo hảo a, Thành Nặc vươn tay tiến vào trong áo ngủ nửa mở của Nghiêm Hi, đầu cũng chen vào trong cái cổ của Nghiêm Hi.

Nhẹ nhàng liếm, bốn phía tràn đầy hương vị của Nghiêm Hi, Thành Nặc thoáng cái liền an tâm, không đến vài phút, tiểu tử kia tìm cái vị trí thoải mái liền đi tìm Chu Công.

Sáng mai, ta nhất định phải dậy sớm hơn Nghiêm Hi mới được, trước khi hấn dậy phải về phòng của mình.

Biết rõ Thành Nặc đang ngủ, Nghiêm Hi mới mở hai mắt ra.

Thành Nặc vừa tiến vào Nghiêm Hi liền tỉnh, trên thực tế không tỉnh cũng khó, nếu như một người đang ngủ, có lẽ có người mở cửa sẽ không biết, nếu như một người đang ngủ sâu hơn một chút, có người leo đến bên cạnh người, người có lẽ cũng sẽ không biết, nhưng dù ngủ thế nào, nhân gia đều ngồi cạnh người khóc, nếu không tỉnh người có thể thành người chết được rồi đấy.

Thật sự là một tiểu ngu ngốc, tới ngủ sẽ không mang theo mền a, không mang theo mền vội vã cởi quần áo như vậy làm cái gì? Đúng là ngu ngốc.

Trời lạnh như vậy, Nghiêm Hi thật đúng là sợ Thành Nặc đông lạnh ra bệnh, một cái xoay người sẽ đem Thành Nặc nhét vào trong ngực của mình.

Lúc Thành Nặc vươn tay thăm dò vào trong áo ngủ của Nghiêm Hi, Nghiêm Hi phi thường tinh tường nghe được âm thanh hít một ngụm lạnh khí của mình, tiểu đồng tây này rõ ràng đến khiêu chiến sức chịu đựng của mình mà.

Nghiêm Hi bắt đầu lo lắng thời gian trừng phạt Thành Nặc có nên rút ngắn một chút, nếu không mình rất có thể bởi vì chưa được thỏa mãn dục vọng mà sẽ phát điên mất.

Sáng ngày thứ hai, Nghiêm Hi rất sớm liền tỉnh lại, nhìn xem tiểu thiên sứ còn đang ngủ say trong lòng, Nghiêm Hi nhịn không được vụng trộm hôn Thành Nặc một cái, ân, hương vị thật sự rất tốt.

Bất quá tiểu đồng tây này nếu không tỉnh, tất cả mọi người sẽ bị muộn, Nghiêm Hi nhẹ nhàng đẩy Thành Nặc.

Thành Nặc dụi dụi con mắt. Ân? Trời đã sáng a. Nên về phòng của mình, còn có thể ngủ lại một chút.

Thành Nặc mơ hồ kéo quần áo của mình, nghênh ngang đi ra khỏi phòng.

Nghiêm Hi nhìn nhìn thật to lắc đầu, vật nhỏ này, ngay cả cửa phòng cũng quên đóng lại.

Thật sự không có hy vọng.

13. Chương 13

Pr: Ni Nhi

Check: Q Chan

Sáng ngày thứ hai, Thành Nặc vẫn dậy muộn, vội vàng chạy đến trường học. Liền bữa sáng cũng không kịp ăn.

Thật đói a, Thành Nặc vô lực ghé lên bàn. Sớm biết như vậy còn không bằng đến trễ.

“Thành Nặc.” Một âm thanh ôn nhu ở bên tai hấn vang lên.

“Ân?”

“Thỉnh người làm bạn trai của ta a.”

“A...” Thành Nặc kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thiếu nữ đáng yêu trước mắt? Bạn trai?

Thành Nặc bị cái thông báo này làm rối loạn cả một buổi sáng, sau đó hẳn mới biết được, cô bé này tên là Tâm Lam, học tỷ năm thứ hai.

“Thành Nặc a, người tốt cuộc có thích cô bé kia không vậy? Rất đáng yêu nha.” Tiểu Lương bên cạnh rất ba tám đẩy Thành Nặc.

“Ta cũng không biết a.” Nói thật, đối cô bé này, Thành Nặc thật đúng là không có cảm giác gì: “Thích là cái gì?”

“Thích a, chính là khi cùng người kia cùng một chỗ sẽ thấy thật cao hứng, chứng kiến người kia vui vẻ mình cũng sẽ vui lây, nếu như thấy người kia cùng người khác cùng một chỗ sẽ rất khổ sở, chỉ cần người này ở bên cạnh người, người liền cảm thấy có thể buông tha cho tất cả, cái đó gọi là thích.” Tiểu Lương vẽ mặt đắc ý đối Thành Nặc giải thích khái niệm luyến ái.

Cảm giác thích một người? Thành Nặc gãi đầu: “Đối với cô bé kia ta bây giờ không có loại cảm giác này a.”

“Đần.” Tiểu Lương không chút khách khí thưởng cho Thành Nặc một quyền: “Phải quen nhau mới có thể biết được thích hay không a.”

Thành Nặc sờ sờ đầu, vậy cùng nữ sinh này làm quen a.

Từ nay tan học về sau, Thành Nặc liền dựa theo kế hoạch hẹn hò sơ bộ của Tiểu Lương hẹn Tâm Lam đi cửa hàng bánh ngọt, về phần tại sao lại chọn cửa hàng bánh ngọt, khụ, đó là sự kiên trì của chính Thành Nặc. Hẳn cảm thấy chỉ có nơi đó mới tối lãng mạn, về phần tốt cuộc có lãng mạn hay không cũng chỉ ông trời mới biết.

Tâm Lam bắt đầu giữ chặt tay của Thành Nặc: “Chúng ta đi đâu a?”

“Đi Thái Hồng a.” Tay của nữ sinh này thật sự rất nhỏ, tay nữ sinh đều nhỏ như vậy sao? Loại cảm xúc mềm mại này so với Nghiêm Hi thật sự có rất lớn khác biệt.

Tay của Nghiêm Hi có cảm giác phi thường khí khái, mỗi lần đều dùng sức nắm, nghĩ đến xúc cảm ấm áp của Nghiêm Hi, trên mặt Thành Nặc trôi lên nhàn nhạt đồ ửng.

“A... Thành Nặc... Mặt ngươi thật đỏ.” Tâm Lam dường như phát hiện tân đại lục, tại sao lại có một người nam sinh ngây thơ như vậy a, liền nắm tay mặt đều đỏ, thật là đáng yêu.

“Không có... Ta...” Thật sự rất mất thể diện, vì cái gì nghĩ đến Nghiêm Hi mặt sẽ đỏ? Thành Nặc hiện tại thật muốn đào một cái lỗ chui xuống.

“Oa, Thành Nặc, ngươi xem a, là anh ngươi Nghiêm Hi kia.” Theo ngón tay của Tâm Lam, Thành Nặc nhìn thấy Nghiêm Hi hướng bên này đi tới, bên người còn đi theo hai cái học tỷ rất xinh đẹp.

Cái gì chứ? Thành Nặc cúi đầu xuống, vài ngày cũng không thêm để ý ta một chút, ta chỉ mới mang một người, người liền dẫn theo hai cái nữ nhân. Thật quá đáng.

“Nghiêm Hi, em của ngươi.” Học tỷ bên cạnh Nghiêm Hi cũng phát hiện Thành Nặc đang cúi đầu.

“Người chính là anh của Thành Nặc a, ta là bạn gái của Thành Nặc.” Tâm Lam trên mặt mang theo vui vẻ. Không có chút nào chú ý đến thần sắc quái dị trên mặt của Thành Nặc cùng Nghiêm Hi.

Nghiêm Hi không có trả lời, trực tiếp đi ra cổng chính của trường học.

Tối hôm đó, Thành Nặc cầm cái chìa khóa chuẩn bị tiến vào phòng ngủ của Nghiêm Hi, mới phát hiện ra Nghiêm Hi đã khóa trái cửa. Thành Nặc co rúc ở trước cửa phòng Nghiêm Hi.

Keo kiệt, cho người ta vào ngủ chung một chút cũng không chịu.

Cảm giác thích sao? Thành Nặc gõ đầu của mình, xem ra tối hôm nay mình lại phải đi hãm hại phòng bếp nữa rồi.

Thành Nặc nhẹ nhàng dựa đầu vào cửa, Nghiêm Hi đang tại mặt khác của cánh cửa. Hẳn thật sự rất nhớ đoạn thời gian Nghiêm Hi sủng ái mình trước đây.

Nghiêm Hi không có ngủ, lúc Thành Nặc mở cửa hăn cũng nghe được, Thành Nặc, đến tốt cùng ta nên làm gì mới có thể đoạt được người?

Hai người bị một cánh cửa ngăn cách, đều mang theo tâm sự thẳng đến bình minh.

Ba ngày liên tiếp, hai người đều lâm vào chiến tranh lạnh, đến buổi tối ngày thứ tư, Thành Nặc rốt cuộc cố lấy dũng khí gõ cửa phòng Nghiêm Hi.

“Người đến tìm ta có chuyện gì?” Trên mặt Nghiêm Hi che kín một tầng hàn khí.

“Ta... Sắp phải thi... Ta mong người dạy thêm cho ta.” Nghĩ nửa ngày, Thành Nặc mới nghĩ ra được một cái cớ như vậy.

Nghiêm Hi biết rõ Thành Nặc đang nói dối, mỗi lần Thành Nặc khẩn trương sẽ nói lấp, tật xấu này ba anh em bọn họ ai cũng biết: “Không phải bạn gái người học rất giỏi sao? Sao không bảo nàng dạy cho người?”

Biết rõ không nên nói những lời như vậy, nhưng Nghiêm Hi phát hiện giờ phút này hăn căn bản không chế không nổi cái miệng của mình.

“Ách...” Nếu như không phải Nghiêm Hi nhắc đến, chính mình liền quên cô bé này: “Ta tại sao phải tìm nàng.”

“Ta bây giờ không có tâm tình dạy người, người đi ra ngoài.” Nghiêm Hi chứng kiến bộ dạng Thành Nặc như vậy liền tức giận, tùy tiện đi đóng loại quảng cáo như vậy, nhân gia cho hăn một cái bánh ngọt, hăn liền ôm lấy người nọ cuồng hôn lên, hiện tại bạn gái cũng có, nghĩ đến bộ dạng Thành Nặc nắm tay cô bé kia, Nghiêm Hi liền cảm giác mình như phát điên.

“Người...” Thành Nặc tức giận nhìn Nghiêm Hi, mình cũng đã chủ động cầu hòa, vì cái gì Nghiêm Hi còn như vậy đối với mình, mặc kệ, trước làm nũng nói sau: “Ta biết ta sai rồi. Còn không được sao? Nghiêm Hi.”

“Đây chỉ là câu nói tạm thời của người, người thì biết cái gì sai a, ta chưa từng thấy qua ai dễ tiện như người, người biết cái gì gọi là sai, người biết chữ sai viết như thế nào sao?” Nghiêm Hi hướng về phía Thành Nặc rống lên.

“Người...” Thành Nặc dùng sức đập Nghiêm Hi một cước, xoay người chạy ra khỏi phòng.

Nghiêm Thành nhìn xem Thành Nặc mặt mũi tràn đầy nước mắt từ trên lầu lao xuống: “Tiểu Nặc, người làm sao vậy?”

Thành Nặc không trả lời, mở cửa chính liền xông ra ngoài.

“Tiểu Nặc, bên ngoài đang mưa a.” Phảng phất như không nghe thấy lời nói của Nghiêm Thành, Thành Nặc chạy dưới mưa, biến mất trong màn đêm.

Không biết đã chạy bao lâu, Thành Nặc dừng bước, lẳng lặng ngồi xuống ven đường, mưa rơi lên mặt mình.

Người biết cảm giác thích một người là gì không? Cảm giác thích.

Thích a, chính là khi cùng người kia cùng một chỗ sẽ thấy thật cao hứng, chứng kiến người kia vui vẻ mình cũng sẽ vui lây, nếu như thấy người kia cùng người khác cùng một chỗ sẽ rất khổ sở, chỉ cần người này ở bên cạnh người, người liền cảm thấy có thể buông tha cho tất cả, cái đó gọi là yêu mến.

Cảm giác khổ sở này chính là thích sao? Cảm giác như cảm giác hít thở không thông này, ta không cần thích, không cần yêu, loại cảm giác này thật sự thật sự quá đau khổ đi.

Thành Nặc dụi đầu vào đầu gối, thì ra chính mình thật sự rất thích Nghiêm Hi.

“Sẽ bị cảm.” Mưa xung quanh đột nhiên đều ngừng lại. Thành Nặc kinh ngạc nhìn đôi giày xuất hiện trước mắt, chẳng lẽ là...

“Nghiêm Hi.”

Người biết cảm giác thích một người là gì không? Thích...

Trong nháy mắt đó, thời gian đối với Thành Nặc như dừng lại.

Hắn ôm chặt lấy Nghiêm Hi: “Thích, ta thích người.”

Thích? Cái ô trong tay Nghiêm Hi rơi xuống đất, hắn xúc động giữ chặt lấy Thành Nặc: “Người nói cái gì? Nói lại lần nữa xem.” Thành Nặc nói thích hắn?

“Ta nói mặc dù trong lòng ta vị trí của người còn chưa đạt đến kem ly, bánh pudding, nhưng đảm bảo là vượt qua cơm trứng và mỳ thịt bò.”

“Người...” Thành Nặc thật sự có bốn sự chọc điên người, Nghiêm Hi thật muốn hiện tại hung hăng đánh hắn một trận.

Thành Nặc ngập ngừng phong bế đôi môi muốn mắng chửi người của Nghiêm Hi.

“Thích... Ta thích người... Ta thích người... Nghiêm Hi...”

Hoàn

14. Chương 14: Phiên Ngoại: Nghiêm Hi Thiên

Pr: Ni Nhi

Check: Q Chan

Nghiêm Hi chán ghét nhìn đôi cha con trước mắt, mẹ đều hơn 40 tuổi, còn làm cái gì mà nhất kiến chung tình, hơn nữa đối tượng tuổi cũng nhỏ hơn mẹ.

“Người chính là Nghiêm Hi a, thật vui khi được gặp người.” Thành Khải cười hi hi vươn ra tay của mình.

Hừ, thật không hiểu mẹ thích người này ở điểm nào.

“Ha ha, thân ái, Nghiêm Hi chỉ là thẹn thùng. Nghiêm Hi, gọi ba ba.” Mẹ hung hãn vịn một chút đùi của Nghiêm Hi, cho hắn một ánh mắt uy hiếp.

Hôm nay là lần đầu gặp mặt, người làm gì cũng phải cho mẹ mặt mũi.

Ta van người. Người yêu chứ có phải ta yêu đâu, ta cự tuyệt cùng một chỗ hồ nháo với người. Không gọi chính là không gọi.

Nghiêm Hi... Nếu như hôm nay người không gọi ba ba, ta đây liền...

Người muốn thế nào?

Mẹ liền mỗi ngày đều làm thức ăn cho ba anh em các người, làm cho đến khi nào các người gọi mới thôi.

“Cha...” Hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, thức ăn mẹ nấu thật sự quá mức dọa người dọa thần, anh em bọn họ khi còn nhỏ đánh cầu không cần dùng gậy, chỉ cần đem thức ăn của mẹ làm ném qua, dù là quái vật nó cũng chạy không thấy bóng.

Nói đơn giản hơn, chính là thức ăn mẹ làm ngay cả cầu cũng không thềm để ý.

Dù sao ta cũng sẽ không thừa nhận có đứa em trai và người cha này, không để ý đến bọn họ là được.

“Đây là cơm hộp bạn ta nhờ chuyển cho người.”

Nghiêm Hi dập tắt diêm thuốc trên tay, đứng dậy nhận lấy hộp cơm, gia hỏa này chính là do người nam nhân kia mang đến a, phụ tử hai người đúng là một cái đức hạnh. Lớn không thể khi dễ, nhỏ chắc có thể đi. Nghiêm Hi tiện tay đem hộp cơm vứt vào thùng rác.

“Người...”

“Ta không thừa nhận cỏ dại là em của ta.” Ném ra những lời này xong, Nghiêm Hi tiêu sái bước ra khỏi phòng.

Tan học, Nghiêm Hi trên đường lại gặp cỏ dại lúc trưa, nhìn hắn vẻ mặt cười hì hì, xem ra sinh mệnh của cỏ dại thật sự rất dai a. Không thể không thừa nhận, nụ cười của hắn thật sự rất đáng yêu.

Đáng yêu? Cỏ dại có thể dùng đáng yêu đến hình dung sao? Đại khái là ảo giác đi.

“Chị a. Ta muốn ăn kem ô mai và một cây lap xưởng.”

Loại kem này có ăn ngon như vậy sao? Nhìn bộ dáng vui đầu ăn của hắn, cái lưỡi nho nhỏ hồng hồng nhẹ nhàng liếm láp, không biết cảm giác khi hôn cái miệng nhỏ nhắn này sẽ là gì.

Nghiêm Hi đột nhiên dừng bước, mình rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì a? Làm sao lại muốn đi hôn gia hỏa giống như con cún nhỏ kia.

Mình nhất định phát sốt, còn sốt rất nặng nữa.

Ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện không thấy cỏ dại. Như thế nào đã không có?

“Không cần phải tới nha... Không cần phải tới nha...” Một âm thanh run rẩy từ góc tường truyền đến.

Quay đầu lại nhìn, lúc này mới phát hiện cỏ dại đang bị dồn ở góc tường, mà hung thị... Khụ... Là một con chó...

Bộ dáng cỏ dại dường như muốn khóc, đang lúc Nghiêm Hi lo lắng có nên cứu hắn hay không thì con chó đã nhào đến cắn... Lap xưởng của cỏ dại...

Nguyên lai con chó chỉ muốn ăn cái đó mà thôi, Nghiêm Hi âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nhưng động tác tiếp theo của cỏ dại thật sự làm cho Nghiêm Hi trợn mắt há mồm.

“Người cũng dám đoạt lap xưởng của ta.” Cỏ dại xông lên phía trước, nhéo lấy cái cổ của con chó: “Ngay cả thức ăn của ta mà cũng dám đoạt, ta đánh chết người.”

“Ồ...” Con chó dường như muốn tắt thở, Nghiêm Hi lại bắt đầu lo lắng có nên đi cứu con chó kia hay không.

“Nhỏ ra... Nhỏ ra... Cho dù ta không ăn... Cũng không cho người ăn hết... Tử cầu...”

Nhìn xem chung quanh người vây càng nhiều, Nghiêm Hi vẫn là quyết định bỏ ý định này đi, vừa quay đầu...

“Ha ha ha ha ha ha...” Nghiêm Hi không có hình tượng đứng cười ở dưới góc đường, nước mắt đều mau chảy ra, thật sự... Thật sự rất đáng yêu nha...

Lại qua một ngày, vào buổi trưa, đưa em cỏ dại của hắn, ân... Hình như gọi là Thành Nặc a. Lần nữa ngã vào phòng học của bọn hắn.

“Nghiêm Hi.” Nhìn xem Thành Nặc ngồi trên bắp đùi của mình, nhìn không ra tiểu tử này gan cũng lớn a... Bất quá Nghiêm Hi ngoài ý muốn phát hiện mình không có ghét cảm giác Thành Nặc ngồi trên đùi của mình, sờ lên tóc của tiểu tử kia, cảm giác hình như không được đúng lắm, sẽ không phải là...

“Ta muốn... Ta muốn...” Thành Nặc thấp giọng lẩm bẩm.

Không có sai, khẳng định hắn đã trở thành tộc nhân của mình, ôm lấy cỏ dại, Nghiêm Hi vọt tới phòng y tế.

Nghiêm Hi cũng không hiểu rõ lắm, đáng lẽ mình nên chán ghét cỏ dại mới đúng, vì cái gì không thể ném đi được? Còn phải ở chỗ này nhẹ nhàng hồng hân, chính mình đối nữ sinh cũng chưa từng có vẻ mặt ôn hòa như vậy.

Ân? Tên cỏ dại này sao lại dùng sức như vậy, chóng mặt thật... Mất máu quá nhiều.

Nghiêm Hi lần nữa tỉnh lại chứng kiến thấy vẻ mặt mau muốn khóc của cỏ dại, ta mới là người bị hại nha. Ta còn không có khóc, người là hung thủ khóc cái gì.

Nghiêm Hi cảm giác đầu mình càng ngày càng đau, tên cỏ dại này không được sự cho phép của mình đã tự tiện trao đổi máu với mình. Duỗi tay ra, trước lột sạch hắc đã.

Tốt lắm.

Hắc cẩn thận nhìn xem bị lột sạch cỏ dại, xúc cảm rất tốt, vẻ mặt như con chó nhỏ làm cho hắc có dự vọng tiến lên khi dễ.

May mắn trên người cỏ dại không có đồ dạng hình cây tường vi, Nghiêm Hi nhẹ nhàng thở ra. Bằng không tên cỏ dại này sẽ làm lão bà của hắc mất, hắc mới không cần, bắt quá xúc cảm này thật đúng là hảo. Có lẽ để cho con chó nhỏ khả ái này làm lão bà cũng không phải rất tồi.

Nguyên lai nghĩ chuyện của hai người đến đây là kết thúc, kết quả hơn mười ngày sau, tối hôm đó, trên lầu đột nhiên chạy xuống một mỹ thiếu niên đáng yêu.

Đặt móng ngồi lên trên đùi của mình (tình tiết này dường như có điểm quen thuộc nha.)

“Nghiêm Hi... Ta muốn...”

Cây cỏ dại này thật đúng là bạn đời định mệnh của mình rồi, hơn nữa tay hắc còn đặt tại phân thân của mình.

Cảm giác được nửa người dưới hưng phấn, Nghiêm Hi nhận mệnh thở dài, coi như hắc không may vậy.

—————oOo—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chung-ta-mot-nha-deu-la-quy-hut-mau>